

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeto przyjmując Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Wydawca Paul S. L. Johson, 1327 Snyder Avenue, Philadelphia, Pa., U. S. A.
Prenumerata roczna wynosi \$1.00 (5 Złotych) Rocznie

OCZYSZCZENIE I POŚWIĘCENIE LEWITÓW WIEKU EWANGELII

(4 Ks. Moj. 8 - 15 - 26; P '31 69 - 76, 85 - 90; ciąg dalszy)

OPRÓCZ tego, nasza uwaga jest także zwrócona na cielca ofiary całopalenia w w. 8. Nie mamy rozumieć, iż ten drugi cielec jest ofiarą na jeszcze jedną ofiarę, którą nasz Pan miał uczynić z Siebie osobiście. On uczynił jedną i tylko jedną i tylko jedną ofiarę z Siebie osobiście (Żyd. 6: 27; 10: 14; Rzym. 6: 8, 9) i ona nie potrzebuje powtarzania, tak jak ta z figuralnego cielca. Jeżeli więc ofiara całopalenia nie figuruje drugiej ofiary, którą nasz Pan miał złożyć, co ona reprezentuje? Odpowiadamy, ona reprezentuje Boskie zaimplementowane przyjęcie ofiary naszego Pana (T 81, par. 4, 82, par. 1; 90, par. 3). Jak my wiemy, że ofiara całopalenia reprezentuje Boskie objawione przyjęcie ofiary, której ona była ofiarą całopalenia? Odpowiadamy, że było to tylko z ofiarami całopalenia, że Bóg połączył specjalny znak przyjęcia, co można widzieć z Abrahamowego ofiarowania Izaaka, jako ofiarę całopalenia, co było objawione, jako przyjęte, przez danie przymierza pod przysięgą (1 Moj. 22: 2, 7, 8, 13, 16 - 18), z ofiary całopalenia Aarona (3 Moj. 9: 23, 24), Dawida (1 Kron. 21: 26, 27) Salomona (2 Kron. 7: 1 - 3) i Eliasza (1 Król 18: 36 - 39). Że te były przyjęte, było objawione przez ogień.

(22) W pozafigurze Bóg objawia Swoje przyjęcie ofiary w rozmaite sposoby dla różnych klas, np., w Tysiącleciu On objawi Swoje przyjęcie ofiary Chrystusa za Świat przez błogosławieństwa restytucyjne wtedy istniejące. Podczas Wieku Ew. On objawia Swoje przyjęcie ofiary naszego Pana za Kościół przez zlanie na Kościół Swego Ducha Św., Prawdę i przywileje służenia jej i cierpienia dla Prawdy. Do żadnego z tych objawień Boskiego przyjęcia ofiary Chrystusa nie odnosi się w. 8; ponieważ ofiara całopalenia, o której tam jest mowa, odnosi się do tymczasowo usprawiedliwionych, tj., do Lewitów Wieku Ewang. A jak Bóg objawił Swoje przyjęcie ofiary Chrystusowej za tych? Jeżeli możemy odpowiedzieć na to pytanie właściwie; to będziemy przygotowani lepiej zrozumieć stanowisko ofiary całopalenia podanej w w. 8. Bóg objawił Swoje przyjęcie ofiary Chrystusa za tymczasowo - usprawiedliwionych: wpieryw przez przebaczenie im ich grzechów tymczasowo; drugie, przez przypisanie im sprawiedliwości Chrystusowej tymczasowo; trzecie, przez przyjęcie ich w przyjaźnielstwo z Sobą; czwarte, przez przygotowanie

ich do służby lewickiej podczas W. Ewang.; piąte, przez danie im sposobności wzrastania w wiedzy lewickiej, charakterze i służbie; szóste, przez posunięcie ich naprzód ku poświęceniu; i siódme, przez zaproszenie ich do poświęcenia. Ostatnie trzy objawienia nie były rzeczywiście przygotowaniami do urzędu Lewickiego, lecz jako przygotowania do kapłaństwa, ofiarowane tymczasowym Lewitom, którzy byli wierni w ich tymczasowym usprawiedliwieniu. Z faktów, przygotowujących do usprawiedliwienia w tej sprawie, wnioskujemy, że cielec ofiary całopalenia tyczył się szczególnie pierwszych trzech powyżej wymienionych manifestacji Boskiego przyjęcia ofiary Chrystusa odnośnie usprawiedliwionych z wiary.

(23) Lecz akuratna rola, jaką te dwa cielce odgrywają w pozafigurze w. 8, nie może być zrozumiana, dopóki nie zrozumiemy pozafigury ofiary śniednej. W Cieniach Przybytku str. 111, par. 2, mamy podane znaczenie ofiary śniednej. Tam nasz Pastor mówi, że ona reprezentuje chwałę i cześć ofiarowaną Jehowie. Gdy mówimy o chwaleniu Boga, to mamy na myśli mówienie i czynienie tego, co odbija sławę, zaszczyt na Niego w Jego osobie, charakterze, planie i dziełach, tak jak, np., chwilibyśmy p. Edisona, gdy mówilibyśmy o nim rzeczy, które odbijają zaszczyt na niego w jego dziełach wynalazku. My czcimy Boga, nie tylko, jak wielu myśli, wyłącznie przez modlitwę i pieśni, lecz także

czynimy to przez służenie Jemu i Jego sprawie całym sercem. Że taka służba również jest oddawaniem czci, jest widoczne z paralelizmu Mat. 4: 10; i z tego, co Szatan chciał, aby nasz Pan uczynił jemu, tj., zupełnie poddał się Szatanowi w służbie. Następujące ustępy dowodzą, że czcić także znaczy służyć: Ps. 45: 11; Mat. 15: 9; Dz. Ap. 18: 13; 24: 14; Żyd. 1: 6; Obj. 11: 1; 14: 9, 11; 16: 2; 20: 4. Jak więc pozafiguralna ofiara śniedna jest ofiarowana? Przez służenie sprawie Bożej wiernym głoszeniem Jego Prawdy, która odzwierciedla sławę na Jego osobę, charakter, Słowo i dzieła. Więc ofiara ta śniedna jest ofiarowana przez usługiwanie Prawdą Pańską we właściwym duchu. To jest przedstawione w ofierze śniednej składającej się z mąki pszennej, reprezentującej pokarm duchowy, zagniecionej z oliwą, reprezentującej ducha wyrozumienia. Więc ofiara śniedna pokazuje, jak ta

UMIĘJĘTNI I UTWIERDZENI W TRĄŻ- NIEJSZEJ PRAWDZIE"- 2 PIOTRA 1:12 DWUMIESIĘCZNIK

Tom XVII Wrzesień, 1938 No.5
A.D. 1938- A.M. 6066

Oczyszczenie i poświęcenie Lewitów	
Wiek Ew.	66
Siedem form ofiar	67
Obietnice Kazane pokutującym	67
Ostateczna obietnica żałującym za grzechy	69
Usprawiedliwienie publicznie wyznawane	70
Izraelici zatwierdzają Lewitów	71
Przygotowanie Lewitów Wieku Ewangelii	72
Wiara polegająca na Zastępcy	74
Pozafiguralna ofiara za grzech	74
Pozafiguralna ofiara całopalenia	76
Przebłaganie - Pojednanie	77
Berezańskie pytania do powyższego	77
Do Ogólnej Wiadoomości	80
Kosztowna Krew	80

„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ
NADZIEI I EPIFANII CHWAŁY WIEL-
KIEGO BOGA I ZBAWIATELA NASZEGO
PANA JEZUSA CHRYSZTUSA”. - Tvtus 2:13

ofiara jest wykonana, tj., przez wierną służbę dla Boga głoszeniem Prawdy.

SIEDEM FORM OFIARY

(24) Ze względu na fakt, że trzy formy figuralnych ofiar są nam dane pod uwagę w w. 8, dobrze będzie, jeśli na chwilę zastanowimy się nad wszystkimi formami figuralnych ofiar, porównując i przeciwstawiając jedną z drugą i to, co one figurują. Zaznaczamy, że każda odmienna forma figuralnej ofiary nie przedstawia odmienną formę pozafiguralnej ofiary; lecz odmienne fazy pozafiguralnej ofiary. Np., nasz Pan ofiarował pozafiguralną ofiarę za grzech, ofiarę całopalenia, ofiarę śniedną, ofiarę pokoju, ofiarę dobrowolną, ofiarę dziękczynną i ofiarę chwalałą. To nie znaczy, że On ofiarował siedem różnych ofiar. Ze Swej własnej osoby On ofiarował tylko jedną. Jednakowoż On ofiarował pozafigury powyżej wymienionych siedmiu ofiar. Co one znaczą? Siedem różniących się zarysów Jego jednej ofiary, jak następują: Jego ofiara za grzech pokazuje nam grzech gładzący charakter Jego ofiary. Jego ofiara całopalenia pokazuje nam skutek tej ofiary na Boga, tj., ona sprawuje okazane przyjęcie tej ofiary przez Boga. Jego ofiara śniedna nasuwa na myśl, że On dokonał Swoją ofiarę przez służbę Prawdy, która odzwierciedlała sławę, zaszczyt na Ojca względem Jego osoby, charakteru, planu i pracy. Jego ofiarowanie ofiary pokoju podaje na myśl, że Jego ofiara była wypełnieniem Jego ślubów i, przymierza ofiary, uczynionych przez Niego Bogu. Jego ofiara dobrowolna podaje nam myśl o Jego dokonaniu Swej ofiary najdobrowolniej i najchętniej. Jego ofiara dziękczynna nasuwa nam myśl, że ofiara Chrystusa była zgodna z miłością obowiązkową, sprawiedliwością, która zastosowana względem Boga, zawsze posiada wdzięczność, jako należącą się Bogu, a która nigdy nie była dokonana wbrew miłości obowiązkowej. A ostatecznie, ofiara czci, lub chwały nasuwa myśl, że ofiara Chrystusa była przepelniona i złożona bezinteresowną miłością. Do tych samych faz jednej ofiary Kościoła mamy aluzje w typach. Przeto te siedem figuralnych ofiar nie figuruje siedem pozafiguralnych ofiar, lecz siedem różnych faz tej jednej ofiary Chrystusa i jednej ofiary Kościoła. Pewne takie fazy znajdują swoje pozafigury w poświęconej służbie świata w następnym Wieku.

(25) Z powyższymi wyjaśnieniami jesteśmy przygotowani zrozumieć pozafigurę w. 8; i przez to wyrozumienie możemy widzieć cudną łączność wskazaną nam pozafiguralnie między w. 7, a 8. W. 8 nasuwa, że pozafigurą ofiary śniednej jest głoszenie prawdy, lub prawd, które przynoszą Bogu chwałę; a zaś ofiara za grzech, o której tu jest mowa w tej łączności, nasuwa myśl, że to głoszenie jest o pojednawczej śmierci Chrystusa; a ofiara całopalenia, do której się tu odnosi z ofiarą śniedną, nasuwa myśl, że dotyczące ogłoszenie jest takie, które wyjaśnia, jak Bóg objawia Swoje przyjęcie pojednawczej śmierci Chrystusa. To On czyni, w łączności z czynnością, do której sprawy doszły, o ile się tyczy w. 8, przez obiecanie przez względne głoszenie przebaczyć żałującemu, wierzącemu grzesznikowi, przypisać mu sprawiedliwość Chrystusową i przyjąć go w przyjacielstwo, społeczność, pokój z Bogiem. Łączność pomiędzy w. 8, który symbolizuje kazanie o łasce i miłosierdziu Bożym żałującym, a w. 7 jest taka: W. 7 pokazuje jak zastosowanie Prawa Zakonu tym, co dają posłuch, przyprowadza ich do upamiętania się, a następnym krokiem jest kazanie Ewangelii - te elementy Ewangelii, które sprawiają usprawiedliwiającą wiarę - żałującym grzesznikom, co nam nasuwa w. 8. A więc pozafigura pokazuje bardzo cudną teoretyczną i praktyczną łączność istnieje-

jącą pomiędzy w. 7 i 8. Umiłowani, czy to nie był porządek dotyczących wypadków w naszych doświadczeniach, gdyśmy byli w drodze do usprawiedliwienia? Każda poświęcona osoba, spoglądając wstecz na drogę, którą była wyprowadzona z pozafiguralnego Obozu ku Bramie pozafiguralnego Dziedzińca, poznaje, że jej doświadczenia były około linii tych pozafigur, któreśmy nadmienili względem w. 7 i 8, które, rozumie się, potwierdzają to wyjaśnienie jako faktyczne. Ustępy, któreśmy podali na dowód pokazują, że to jest zgodne z Pismem Św.

(26) Lecz przyjrzyjmy się bliżej pozafigurze w. 8, ażeby jaśniej zobaczyć jego pozafiguralne nauki. Jest to przecież prawdą, że potem, gdy narzędzia Pańskie w wypełnieniu pozafigur w. 7 przyprowadziły nas do opamiętania się, one (to są ci **oni** - co wezmą cielca, itd. - w. 8) przecież głosiły (ofiara śniedna) elementy poselstwa Ewangelii, połączonego z usprawiedliwieniem, jako jedyne lekarstwo na zginiony i upadły stan, o którym ze smutkiem wielkim dowiedzieliśmy się, jako żałujący grzesznicy. (Rzym. 8: 3, 4; 5: 6; Dz. Ap. 4: 12.) Takie kazanie przedstawiało miłość Bożą ku zginionej i potępionej ludzkości dla ich zbawienia z przekleństwa. (5 Moj. 23: 5; Iz. 38: 17; Jer. 31: 3; Efez. 2: 4, 5; Tytus 2: 11; 3: 4; 1 Tym. 2: 4; 4: 10.) To kazanie dalej przedstawiło fakt, iż Jego miłość dla zgubionej ludzkości była tak wielką, że On dał swego jednorodzonego Syna na śmierć, ażeby stał się ofiarą za grzech za ludzkość (Iz. 53: 4 - 12; Jana 3: 16, 17; Rzym. 5: 6, 8; 8: 32; 2 Kor. 5: 18, 21; 1 Tym. 2: 5; 1 Jana 4: 9, 10.) Takie kazanie także ogłosiło, że Chrystus był bez grzechu. (Ps. 45: 7; Iz. 42: 21; 53: 9; Zach. 9: 9; Łuk. 1: 35; Jana 8: 46; Dz. Ap. 3: 14; Żyd. 4: 15; 1 Piotra 1: 19; 1 Jana 3: 5.) To kazanie dalej przedstawiło myśl, że On był stosowny na ofiarę za grzech. (Iz. 53: 10 - 12; Rzym. 8: 3.) Takie kazanie o Chrystusie, jako ofierze za grzech pokazało, że On aktualnie umarł za nasze grzechy, jako ofiara za grzech, złożona za nas. (Mat. 20: 28; Jana 1: 29; 3: 14 - 17; 6: 51; 10: 11, 17; Dz. Ap. 20: 28; 1 Kor. 5: 7; 8: 11; 15: 3; Gal. 1: 4; 3: 13; 4: 4, 5; Żyd. 2: 9; 9: 26; 28; 10: 12; 13: 11, 12; Piotra 1: 18, 19; 2: 21, 24; 3: 18.) To kazanie na ostatku podało myśl, że Jego ofiara za grzech, była skuteczną dla ubłagania. (Iz. 53: 4 - 12; Dan. 9: 24, 26; Rzym. 3: 24 - 26; 2 Kor. 5: 19, 21; Kol. 1: 20; Żyd. 1: 3; Jana 1: 7; 2: 2; 4: 10.) Nie ma żadnej wątpliwości, że od Zesłania Ducha Św. do obecnego czasu te rzeczy były głoszone żałującym za grzechy przez narzędzia, które Chrystus użył ku nim, a które wymieniliśmy w poprzednich paragrafach.

OBIECNIENIE KAZANE POKUTUJĄCYM

(27) W wyjaśnieniu pozafigury ofiary za grzech, Boska czynność, wynikająca z przedstawienia Jemu takowej, nie jest włączona; i z tej przyczyny nie jest podana w poprzednim paragrafie, który jest ograniczony do rzeczy głoszonych, jako pozafigury przyprowadzenia ofiary cielca za grzech. Ta Boska czynność jest podana jako pozafigura przyprowadzenia ofiary całopalenia, która, jak to widzieliśmy, reprezentuje Boskie objawione przyjęcie ofiary za grzech. Ta czynność Boska dotycząca usprawiedliwionych z wiary, jak to podano powyżej, jest trojaka: (1) przebaczenie grzechów; (2) przyczytanie sprawiedliwości Chrystusowej i (3) przyjęcie pokutującego i wierzącego grzesznika w przyjaźń. Wszystkie trzy z tych aktów są wyłącznie aktami Ojca; ponieważ On sam jest początkującą przyczyną usprawiedliwienia (Do Rzym. 8: 33), które składa się z przebaczenia grzechów i przypisania sprawiedliwości Chrystusowej, a jako wynik tych dwóch rzeczy, pokój - przyjaźń - jest ustanowiona pomiędzy Bogiem, i tymi, co są usprawiedliwieni. Nie mamy rozumieć, że przyniesienie ofiary za grzech, (w. 8) reprezentuje śmierć Chry-

stusa; ponieważ Jego śmierć nastąpiła zanim pozafigura w. 8 się zaczęła. Jeżeli więc ona nie reprezentuje tej śmierci, to co wtedy reprezentuje? Odpowiadamy, reprezentuje **kazanie** (ofiara śniedną) o śmierci Chrystusa (Łuk. 24: 27) od Dnia Zesłania Ducha Św. i nadal aż do końca Wieku Ewangelii; ponieważ pamiętajmy, że w. 8 reprezentuje rzeczy czynione ("Potem", w. 8) nastąpieniu żalu za grzechy, według w. 7, w przewidzianych Lewitach Wieku Ewangelii. Więc Chrystusowa ofiara za grzech była skończona zanim rzeczy w. 8 mogły się wypełnić w pozafigurze. Ani też przyniesienie ofiary całopalenia w. 8 nie reprezentuje Boskiego objawionego przyjęcia Chrystusowej ofiary za grzech, lecz głoszenie myśli które określają ten akt. Lecz z natury tej sprawy głoszenie myśli, które Bóg wykonuje w czynach, objawiających Jego przyjęcie ofiary Chrystusowej za grzech, musi, dla każdej jednostki w drodze do usprawiedliwienia, poprzedzić te same objawiające czyny; ponieważ to głoszenie jest środkiem do wzbudzenia usprawiedliwiającej wiary, która musi być wzbudzona zanim usprawiedliwienie nastąpi; a jak wiemy usprawiedliwienie składa się z dwóch części - czynów - usprawiedliwienia i pokoju wynikającego z Boskiego objawionego przyjęcia Chrystusowej ofiary za grzech, o ile ten akt dotyczy się stanu spraw omawianych w w. 8. Przeto w. 8 odnosi się wyłącznie do **głoszenia** prawd o pozafiguralnej ofierze za grzech i ofierze całopalenia, a nie do wykonania ofiary za grzech i ofiary całopalenia. I to jest figuralnie pokazane przez w. 8 w połączeniu ofiary śniednej z tymi drugimi dwiema.

(28) Widzieliśmy, iż jest to faktem z naszego i innych doświadczeń, jak również biblijną nauką, że Bóg dał, aby były głoszone żałującemu grzesznikowi prawdy dotyczące się Chrystusa jako ofiary za grzech. Teraz chcemy wykazać, iż jest także faktem, że podczas Wieku Ewangelii, według naszych i innych doświadczeń i nauki Pisma Św., prawdy, dotyczące się Boskiego objawionego przyjęcia ofiary za grzech, tj., pozafiguralnej ofiary całopalenia, były głoszone żałującym z rozkazu Bożego. Rozumiemy, że takie kazanie jest zobrazowane w mowie w. 8: "Potem (po uczynieniu tego, co jest podane w w. 7) wezmą cielca młodego (na ofiarę całopalenia; zob. w. 12) z ofiarą jego śniedną mąki pszennej, zagniecionej z oliwą." Mąka tu reprezentuje zupełnie szczegółowe zarysy danych prawd przedstawionych, a oliwa reprezentuje ducha wyrozumienia, w którym te prawdy powinny być wykładane. Pierwsza z tych prawd, objęta w ofierze całopalenia i ofierze śniednej z punktu zapatrywania w. 8, jest, że Bóg, jako pierwsze okazanie Swego przyjęcia Chrystusowej ofiary za grzech, przebacza grzechy żałującemu i wierzącemu grzesznikowi: a druga z tych prawd jest, że takim grzesznikom Bóg przypisuje sprawiedliwość Chrystusową. Te dwie prawdy określają Boskie akty w usprawiedliwieniu; ponieważ Bóg usprawiedliwia przez przebaczenie grzechów danej osobie i przez przypisanie jej sprawiedliwości Chrystusowej. Przez te dwie rzeczy wierzący jest przyprowadzony do harmonii z Prawem Bożym; ponieważ przez przebaczenie mu jego grzechów Bóg znosi potępienie Prawa (Zakonu) za jego przeszłe grzechy (Rzym. 3: 25, 26) i przez przypisanie mu sprawiedliwości Chrystusowej, On zmusza go poczytalnie wykonać wymagania Zakonu, tj., być odtąd sprawiedliwym. (Rzym. 8: 3, 4; 10: 4.) Naturalnie, jako wynik takiego usprawiedliwienia, przyjaźń (pokój) nastąpi pomiędzy Bogiem a nim, jako trzeci zarys Boskiego objawionego przyjęcia ofiary Chrystusowej za grzeszników (Rzym. 5: 1.) Zgodnie z tym, przez usprawiedliwienie wierzącego grzesznika i przyjęcie go w przyjaźń, Bóg wyraźnie oka-

zuje, że On przyjął ofiarę Chrystusową za grzeszników. Jak mogłoby to być okazane jeszcze jaśniej?

(29) Iz Biblia uczy, że Boskie przebaczenie żałującemu i wierzącemu grzesznikowi jest dowodem Boskiego przyjęcia ofiary Chrystusowej za grzech, jest jawnym z wielu tekstów. Następujące są niektóre z tych: Iz. 53: 10 - 12; Zach. 9: 10; 12: 10 - 13: 1; Mat. 26: 28; Dz. Ap. 5: 30; 13: 38; Rzym. 3: 24 - 26; 4: 7, 8, 25; 5: 9 - 12; Efez. 1: 7; 2: 13 - 16; 4: 32; 5: 2; Kol. 1: 14, 20 - 22; 2: 14; 1 Tes. 1: 10; Żyd. 9: 14, 22, 24 - 29; 10: 18; 1 Jana 1: 7, 9; 2: 1, 2, 12. Że Bóg rozkazał głosić takie przebaczenie grzechów, jako część poselstwa Ewangelii, jest nauką Pisma Św. i jest widoczne z następujących ustępów: Łuk. 24: 27; Jana 20: 23; Dz. Ap. 1: 8; 2: 38, 39; 3: 19, 26; 4: 17 - 22; 5: 31, 32; 13: 38; 26: 16 - 18. Napewno takie poselstwo było kazane przez Apostołów, o czym wiele z powyższych ustępów dowodzi: i to samo było głoszone podczas całego Wieku. My którzyśmy doświadczyli usprawiedliwienia wiemy, że potem, gdy Zakon dokonał swej pracy uskutecznienia żalu w nas, nie tylko śmierć naszego Pana była nam głoszona jako ofiara za grzech, lecz że za zasługę tej śmierci Bóg przebaczy nam nasze grzechy, jeśli będziemy mieli odpowiednią wiarę. Przeto z doświadczenia wiemy, że kazanie o przebaczeniu za zasługę Chrystusową się odbywało, tj., że ten zarys Chrystusowej ofiary całopalenia był głoszony (w łączności z ofiarą śniedną).

(30) Dalej wiemy z Pisma Św. i z naszych i drugich doświadczeń, że druga faza Chrystusowej ofiary całopalenia była kazana (w łączności z ofiarą śniedną) podczas całego Wieku Ewangelii. Tym drugim zarysem Chrystusowej ofiary całopalenia jest Boskie przypisanie sprawiedliwości Chrystusowej żałującym i wierzącym grzesznikom. Biblia z pewnością uczy, że Bóg takim przypisuje sprawiedliwość Chrystusową. Taka rzecz musiałaby być uczyniona, ażeby nas utrzymać w stanie usprawiedliwionym; ponieważ naturalne i Mojżeszowe Prawo (Zakon) nie tylko wymaga śmierci grzesznika, ale także wymaga doskonałego posłuszeństwa od wszystkich pod nim; a takie posłuszeństwo możemy oddać tylko poczytalnie, tj., przez przypisaną sprawiedliwość Chrystusową. To jest to, co te ustępy znaczą, które uczą, że On jest naszą sprawiedliwością i doskonałością. (Rzym. 10: 4; 1 Kor. 1: 30; Kol. 2: 10; 2 Kor. 12: 9.) To jest także to, co te ustępy znaczą, które mówią nam, że jesteśmy usprawiedliwieni przez wiarę (wierność, sprawiedliwość) Chrystusową. (Rzym. 3: 21, 22; Gal. 2: 16; 3: 22; Filip. 3: 9.) Rozumie się, taka sprawiedliwość nie mogła być inaczej uczyniona naszą natychmiastowo, jak tylko przez przypisanie. Możemy widzieć jak ona może być uczyniona czyjąś przez uczynki w Tysiącleciu, tj., aktualnie; ponieważ tysiąc lat wysiłku z pomocą usługi Chrystusa może uczynić ją jego przez uczynki (Jer. 23: 4, 6; 33: 14 - 17); lecz jest niemożliwym, aby ona stała się czyjąś natychmiastowo w jaki inny sposób jak tylko przez przypisanie: a ponieważ ona staje się naszą od momentu, kiedy wierzymy odpowiednio, więc ona musi się stać naszą przez przypisanie. Tak więc Apostołowie głosili ją żałującym, jak to powyższe cytaty dowodzą. Także drudzy od tego czasu głosili ją żałującym grzesznikom. Każdy z nas wie z doświadczenia, że gdy byliśmy w stanie żalu za grzechy, to Pan nasz sprawił, aby poselstwo było nam głoszone, że Bóg przyjął ofiarę Chrystusową i udowodni nam, że On to uczynił, przez przypisanie nam sprawiedliwości Chrystusowej, jeżeli serdecznie uwierzemy w Jego obietnice, że On tak czyni. Przeto wiemy, że pozafigura drugiego zarysu Chrystusowej ofiary całopalenia była kazana podczas całego Wieku Ewangelii.

OSTATECZNA OBIETNICA ŻAŁUJĄCYM ZA GRZECHY

(31) Także trzeci zarys tej ofiary całopalenia (pokój z Bogiem) był kazany podczas całego Wieku Ewangelii. Grzech w ostatecznej analizie jest odrzuceniem i wystąpieniem przeciw i buntem przeciwko Bogu. Przez popełnienie grzechu człowiek usuwa się z pod poddania się Bogu i staje się poddanym nieprzyjacielowi Bożemu, Szatanowi. Wskutek tego, grzech czyni Boga nieprzyjacielem grzesznika i odłącza go od Boga tak dobitnie, że Bóg dalej nie ma społeczności i przyjaźni z grzesznikiem. On tym sposobem jest odstręcony od grzesznika, trzymając się zdala od niego. Że grzesznicy są obrzydliwością Panu, Biblia daje nam wiele świadectwa. (4 Ks. Moj. 22: 32; 5 Moj. 25: 16; 32: 19; Sam. 11: 27; 1 Król. 14: 22; Ps. 5: 4 - 6; 10: 3; 11: 5; 78: 59; 106: 40; Przyp. 3: 32; 16: 16 - 19; 15: 8, 9, 26; 21: 27; Iz. 43: 24; Jer. 25: 7; Abak. 1: 13; Zach. 8: 17; Łuk. 16: 15; Obj. 2: 6, 15). Także liczne ustępy uczą, że przez grzech Bóg jest odłączony od grzesznika i trzyma się zdala od niego. (5 Ks. Moj. 31: 17; Joz. 7: 12; 2 Kron. 24: 20; Jjoba. 13: 24; 23: 3, 8, 9; Ps. 78: 59 - 61; Iz. 59: 1, 2; 64: 7; Ezech. 23: 18; Oz. 9: 12; Am. 3: 2, 3; Mich. 3: 4; Łuk. 13: 27). Jedną z najsroźszych przykrości prawdziwie żałujących jest ich przytomność, że są w nielaskę Bożej i obrzydzeniu i trzymaniu zdala od Niego przez Jego ukrycie Swej twarzy, łaski, od nich. (2 Sam. 24: 10; Ps. 38: 3, 4; Iz. 64: 5 - 7). A jeden z sposobów, jaki Bóg ma na okazanie Swego przyjęcia ofiary Chrystusowej, jest usunięcie Swej nieprzyjemności od żałującego wierzącego grzesznika i przyjęcie go w przyjaźń i społeczność. Następujące ustępy są niektórymi z tych, co tak uczą: (Iz. 12: 1; 27: 5; 48: 18; 53: 5; Łuk. 1: 79; Rzym. 5: 1; Efez. 2: 14 - 16; Kol. 1: 20). Ten fakt był głoszony (ofiara śniedna) przez Apostołów. (Dz. Ap. 10: 36; Rzym. 10: 15; Efez. 2: 17). To było czynione przez narzędzia Pańskie od tego czasu; i my wiemy z naszego własnego doświadczenia, że gdy byliśmy w najgłębszym żalu, to było nam głoszone pocieszające poselstwo, że śmierć Chrystusowa jest skuteczna na usunięcie nieprzyjemności Bożej od nas i na uczynienie Boga przyjacielem naszym. Przeto widzimy, że pozafiguralna ofiara śniedna przyniosła nam zapewnienie o tym zarysie pozafiguralnej ofiary całopalenia. Więc Biblia i nasze i innych doświadczenia dowodzą, że każdy zarys pozafiguralnej ofiary całopalenia był głoszony przewidzianym usprawiedliwionym z wiary podczas Wieku Ewangelii.

(32) Znowu dajemy nacisk na myśl, że w. 8 odnosi się pozafiguralnie wyłącznie do głoszenia tych zarysów Ewangelii, które są stosowne do przyciągnięcia prawdziwie żałujących do wiary. To głoszenie nie określa skutku, jaki ono ma na nich, tj., że sprawuje wiarę w nich do tego stopnia, że zostają usprawiedliwieni. Ono tylko określa część, jaką mają Boskie żywotne i nieżywotne narzędzia w działaniu na żałującym zanim oni zaczną wierzyć. Skutek zamierzony, aby był osiągnięty przez ich głoszenie, chociaż nie jest podany w w. 8, jest podany w w. 12, co będziemy widzieli, gdy przystąpimy do wykładu tego wierszu. Lecz gdy się zastanawiamy nad figuralną pracą odłączenia w. 6, figuralną pracą oczyszczenia w. 7 i nad figuralnym wzięciem do ręki tych trojakich ofiar w. 8, i wtedy zastanowimy się nad tym, co było podane powyżej, jako pozafigury tych, i do tego porównamy te sugestywne pozafigury z należytych nauk biblijnymi i doświadczeniami innych i naszymi, to zgodność tych wszystkich rzeczy okazuje naszym sercom i umysłom, że Pan dał nam prawdziwe wyrozumienie tych figur. To jest dodatkiem do dowodów potwierdzających naukę naszego Pastora o tymczasowym usprawiedliwieniu, jako łaska, którą Lewici

Wieku Ewangelii mieli od Pana przez wiarę w Boskie obietnice ze względu na ofiarczą śmierć Chrystusa za świat, a przeto za nich. Ufamy, iż nasze ucztowanie na tych czterech wierszach, dotąd badanych w tym artykule, posłuży do dalszego zaostrzenia naszych apetytów na te drugie dobre rzeczy z dostarczonego od Boga pokarmu, jaki 4 Moj. 8: 9 - 26 postawi na nasz dobrze przepelniony stół. A nasze cytowanie tak wielu ustępów powyżej jest na to, ażeby głęboko wyryć w naszych sercach i umysłach wielki nacisk, jaki Biblia kładzie na prawdy połączone z uczynieniem Lewitów Wieku Ewangelii z odpowiednich ludzi; ponieważ chociaż usprawiedliwienie z wiary nie jest głównym celem Wieku Ewangelii, jak to wielu błędnie przypuszcza, to jednak ono jest fundamentalnym dla Boskiej pracy podczas Wieku Ewangelii. Dlatego Pismo Św. w figuralnych i niefiguralnych naukach kładzie tak wielki nacisk na nie i na nauki połączone z nim, zwłaszcza na poprzedzające je nauki.

(33) Naturalnie spodziewalibyśmy się, że rzeczy zapisane w w. 12, nastąpiłyby natychmiast po rzeczach określonych w tym rozdziale w w. 8; lecz z dobrych przyczyn rzeczy określone w w. 9 - 11, są przedstawione zanim te w w. 12 są omawiane. Przyczyny są te: Niektóre rzeczy w w. 9 - 11 chronologicznie poprzedzają rzeczy podane w w. 12; tak, niektóre z nich nawet poprzedzają rzeczy wykonane w w. 7 i 8. Jednak gdyby one były przedstawione zupełnie w ich chronologicznym porządku, to pozafigury nie mogłyby być tak łatwo rozpoznane, jak z aktualnego porządku ich przedstawienia. Natomiast podanie ich w porządku, jakim one są dane, ułatwia rozpoznanie pozafiguralnych myśli. Jedną myśl z tych, jakie w. 9 - 11 nasuwają jest, że czynność z przewidzianymi Lewitami była bardzo publiczna w figurze i pozafigurze. W. 9 pokazuje że wszystkie czynności z tymi, którzy mieli stać się Lewitami, którzy mieli być odłączeni w celu przygotowania do służby lewickiej i którzy mieli być wzięci do służby lewickiej, miały być wykonane publicznie. Gdy w 9 w pierwszym zdaniu mówi, że Mojżesz ma przyprowadzić Lewity przed namiot zgromadzenia, to rozkazuje, żeby cała służba z pozafiguralnymi Lewitami była wykonana publicznie, w obecności prawdziwego Kościoła, obrazowanego przez namiot. (1 Kor. 3: 16, 17; 2 Kor. 6: 16; Obj. 11: 1, 2; 15: 5; Żyd. 8: 2; 9: 11; Obj. 13: 6; 21: 3). Potem, gdy drugie zdanie w. 9 mówi, że Mojżesz miał przyzwać całe zgromadzenie synów izraelskich, to przedstawia fakt, że rzeczy, uczynione pozafiguralnym Lewitom i dla nich, miały być publicznie dokonane przed wszystkim nominalnym ludem Bożym w pozafiguralnym obozie. Jawność więc miała odznaczać figuralną i pozafiguralną transakcję z Lewitami, jako zarządzanie Boskie.

(34) Dla jaśniejszego zrozumienia chcemy nadmienić, że w figurze i pozafigurze trzy odrębne rzeczy były uczynione z Lewitami zanim oni byli gotowi służyć jako Lewici. Tutaj, o figurze, używamy słowa Lewici, nie ażeby odznaczyć niepoświęcone stanowisko niekapłańskich potomków Lewiego zanim zajęli stanowisko tego poświęconego pokolenia; lecz używamy je w znaczeniu ich stania się tym poświęconym pokoleniem i pozostawania w nim. Ażeby uskutecznić ich przejście z ich stanu, jako niepoświęconego pokolenia, do ich stanu, jako słuźdy namiotu, "Moi święci Lewitowie, " zwłaszcza trzy rzeczy musiały być im uczynione: (1) seria czynów określonych w w. 6 - 8, 12; (2) obracanie ich jako ofiarę obracania, określoną w w. 11; i (3) bezpośrednie ofiarowanie ich przed Aaronem i jego synami Panu, według w. 13. Wszystkie te czyny musiały być wykonane publicznie. Figura wyraźnie wskazuje na jawność tych wszystkich trzech czyn-

ności. I każda jedna z tych figuralnych transakcji miała swoją pozafigurę i w każdym wypadku pozafigura wypełniła się publicznie. Ponadto, według figuralnych nauk w. 9, te trzy rzeczy musiały być uczynione przed nowymi stworzeniami, zobrazowanymi przez namiot, i przed światem, tj., nominalnym duchowym Izraelem, zobrazowanym przez całe zgromadzenie Izraela. A to na pewno było uczynione publicznie przed tymi dwoma klasami, tak w obrządkowych, jak i w nie obrządkowych kościołach, których członkowie byli nie tylko ludem nominalnego kościoła, lecz także nowymi stworzeniami, aż do czasu, kiedy podczas Żniwa Bóg powoływał ich z Babilonu do symbolicznej Palestyny.

USPRAWIEDLIWIENIE PUBLICZNIE WYZNAWANE

(35) Jak widzieliśmy powyżej, w obrządkowych kościołach, przeważnie przez nauczanie w domu i katechizmowe nauki, grzesznicy, dający posłuch, byli przyprowadzeni do żalu za grzechy i wiary, a tym sposobem do usprawiedliwienia. I w takich kościołach ci, co przez powyższe metody byli przyprowadzeni do usprawiedliwienia, byli przedstawieni pod uwagę członkostwu całego kościoła w jego poszczególnych zborach, jako ci co przechodzą takowe doświadczenia przez uczenie się z katechizmu. Lecz wszystko to było uczynione jeszcze więcej solennie i publicznie przez uroczysty jawny obrządek, który wszystkie obrządkowe kościoły praktykowały, tj., bierzmowanie. Prawie każdy członek danego kościoła był obecny podczas bierzmowania. Nie mamy być zrozumiiani, że naszą myślą jest, że wszyscy, którzy przystępowali do tego obrządku, byli usprawiedliwieni. Raczej tylko ci, którzy poddali się nauce domowej i katechizmowej przez żal za grzechy, osiągli wiarę odpowiednią do usprawiedliwienia. Więc tacy w ich katechizmowej nauce i bierzmowaniu byli publicznie uważani za żałujących za grzechy i wierzących przez nowe stworzenia i nie - nowe stworzenia, którzy byli członkami ich kościołów. Przez ich bierzmowanie oni publicznie wyznali skruchę ku Bogu i wiarę w naszego Pana Jezusa Chrystusa. Ci, pozafiguralnie, jako tacy byli przyprowadzeni przez naszego Pana przed pozafiguralny Przybytek i całe zgromadzenie pozafiguralnego Izraela. To jest prawdą o nich wszystkich w znaczeniu, że każdy jeden we wszystkich kościołach był indywidualnie przyprowadzony przed wszystkich członków swego miejscowego kościoła. Ponadto, ten sam proces w zasadzie, lecz w innej formie, był wykonany przez tych, którzy w nieobrzędowych kościołach byli przyprowadzeni przez skruchę i wiarę do usprawiedliwienia. Tu główną formą, wpływającą na nich ku usprawiedliwieniu, było domowe wychowanie i kazanie. Inne metody niż te były, rozumie się, używane w obrządkowych i nieobrzędowych kościołach, jak to wykazano w poprzedniej części tego artykułu, lecz powyżej wykazaliśmy najgłówniejsze używane w kościołach obydwóch rodzajów, oba polegając na nauce domowej i każdy różniąc się w oficjalnej metodzie, jaką ich dane kościoły jako takie używały, katechizmowa nauka będąc więcej używana w jednym rodzaju kościołów, a kazanie więcej w drugim. Kazanie było zwykle głoszone przez ewangelistów, przez nawołujących do odrodzenia religijnego i przez pastorów. I takie zebrania były szeroko ogłaszane i były zazwyczaj uczęszczane przez wszystkich członków kościoła; a ci, co przez takie zebrania wyznawali, iż byli przyprowadzeni do usprawiedliwienia, co rozumie się, włączałoby tych, którzy rzeczywiście żalowali i wierzyli, byli publicznie uznawani jako tacy przez nowe stworzenia i nie - nowe stworzenia danych kościołów. Zgodnie z tem, w kościołach obydwóch rodzajów ogłoszono przed wszystkimi człon-

kami tych, którzy rzeczywiście doświadczyli skruchy, wiary i usprawiedliwienia. Tym sposobem oni byli przyprowadzeni tak przed pozafiguralny Przybytek, jak również przed całe zgromadzenie pozafiguralnego Izraela. Gdy więcej prywatnymi sposobami ludzie byli przyprowadzeni do usprawiedliwienia, to oni zawsze publicznie wyznali to przed członkami ich miejscowych kościołów. Pozostawimy wyjaśnienie jawności tych drugich dwóch czynów zobrazowanych w w. 11 i 13 aż przyjdziemy do nich w omawianiu tych wierszy; lecz tu nadmieniamy, że one także były bardzo publicznie wykonane w figurze i pozafigurze.

(36) Dwie ważne rzeczy są nam przedstawione w w. 10. Pierwsza jest, że Mojżeszowi było rozkazane żeby przywiódł, postawił, Lewity przed Pana. Są niektórzy, co używają wyrażenia, "postawisz je przed Panem", jakoby znaczyło przywieść je w obecność Boga w niebie, gdzie Bóg jest, i jakoby do izby tronu Jehowy. Taki pogląd Towarzystwo głosiło odnośnie Ijoba 1: 6; 2: 1, starając się udowodnić, że Szatan pozostał w niebie, jako członek Dworu Jehowy, do roku 1914, w którym to roku, według ich nauki, on był strącony z nieba. Ponieważ Bóg widzi wszystko i każdego, wszystkie rzeczy są w jego obecności, bez względu na to gdzie one są; i z tego powodu nie potrzeba być w tronowej izbie Jehowy, w samym niebie, ażeby być w Jego obecności. Że to wyrażenie nie ma takiego znaczenia w tych wierszach u Ijoba, jest widoczne z 3 Moj. 16: 7; 1 Sam. 10: 19; 3 Moj. 4: 15, 18; 8: 27; 14: 11; 4 Moj. 7: 3; 14: 37; 17: 7; 5 Moj. 1: 45; 4: 10; Jozue 6: 8; 1 Sam. 1: 12; 2 Sam. 6: 5; itd., itd. W tych wierszach i w wielu innych wyrażenie, uczynić to, lub owo przed Panem znaczy, uczynić coś tyczącego się spraw Boskich, pod specjalną uwagą Pańską. Zapewne to jest myślą w. 10. Przecież Lewici w figurze nie byli przyprowadzeni przed Pana, w znaczeniu wzięcia do nieba, nawet do tronu izby Jehowy; lecz to było (w. 10) w łączności z czynieniem pewnych rzeczy tyczących się Boga, pod Jego specjalną uwagą. Z pewnością to jest prawdą o pozafiguralnych Lewitach. W przywiedzeniu ich do usprawiedliwienia oni nie byli wzięci do nieba do izby tronu Boskiego; lecz oni zaczęli wykonywać pewne rzeczy względem Boga, pod Jego bezpośrednią uwagą. W ich przygotowaniu się do służby lewickiej po ich usprawiedliwieniu z wiary oni także byli zajęci pewnymi rzeczami tyczącymi się Boga, pod Jego bezpośrednią uwagą. W ich instalacji do ich urzędowej pracy, jako Lewici Wieku Ewangelii, oni rzeczywiście byli zajęci sprawami, tyczącymi się Boga, pod Jego bezpośrednią uwagą. I ostatecznie w wykonywaniu swej służby lewickiej dla kapłanów Bożych i ludu w Wieku Ewangelii, oni z pewnością byli zajęci sprawami Bożymi, pod jego bezpośrednią uwagą; Przeto rozumiemy, że rozkaz, ażeby Mojżesz przyprowadził Lewity przed Pana, reprezentuje rozkaz Boży, dany naszemu Panu, ażeby przywiódł usprawiedliwionych z wiary do przodu w służbie, tyczącej się spraw Bożych, pod bezpośrednią uwagą Pańską.

(37) Druga rzecz, którą omawia w. 10, jest kładzenie rąk Izraelitów na Lewitów. W Biblii, symboliczny użytek wyrażenia, położyć rękę na osobę, lub rzecz ma trzy znaczenia: Jedna z nich jest **reprezentacja**. Gdy Aaron i jego synowie położyli swoje ręce na tego cielca w służbie poświęcenia (3 Moj. 8: 14), to ten akt przedstawiał, że ten cielec stoi zamiast nich. Figurą tego jest, jak przy ofiarowaniu się Jezusa i Kościoła, ich człowieczeństwo stało za nich. Potem, gdy Aaron położył swoje ręce na kozła Azazela (3 Moj. 16: 21), to on tymczasem przedstawiał, jak ten kozioł go reprezentuje z pewnego punktu, co było figurą na to, jak, gdy Arcykapłan Świata zaczął czynność względem pozafiguralnego Kozła Azazela, to człowieczeń-

stwo utracjuszy koron było jeszcze częścią Arcykapłana Świata. Te dwie ilustracje dostatecznie dowodzą, że kłaść ręce na osobę, lub rzecz, między innymi rzeczami, symbolizuje **reprezentację**. Oprócz tego, to wyrażenie symbolizuje **udzielenie władzy, lub daru**. To jest widocznie z faktu, że dary Ducha były symbolicznie udzielane przez wkładanie rąk Apostołów, co można widzieć z czynów Piotra i Jana w Samarii (Dz. Ap. 8: 15 - 24), z grona Apostołów z Tymoteuszem (1 Tym. 4: 14), z Pawła z Tymoteuszem (2 Tym. 1: 6) i z nauk ich. (Do Żyd. 6: 2.) Oprócz tego to wyrażenie jest biblijnie użyte, by znacząco **sankcje, zatwierdzenie, rekomendacje, ręczenie za, indorsacja, gwarantowanie za**, co można widzieć z 1 Tym. 5: 22.

IZRAELICI ZATWIERDZAJĄ LEWITÓW

(38) W którym z tych trzech znaczeń w. 10 używa to wyrażenie, jako określające czyny Izraelitów z Lewitami i jak te czyny są podane w tym wierszu? Widocznie nie w pierwszym znaczeniu, ponieważ Lewici nie byli uczynieni przedstawicielami, lub zastępcami Izraelitów, chociaż w pewnym znaczeniu cielec Aarona był takowym podczas usług dnia pojednania. Lecz to nie jest nigdzie podane przez symboliczny akt kładzenia rąk, ani też mógłby być ten akt wykonany zgodnie z figurą dnia pojednania. To wyrażenie nie może oznaczać aktu udzielania darów Ducha; ponieważ nikt, jak tylko Bóg i Chrystus, oprócz Apostoła, mógł udzielić tych darów; a czas na udzielanie ich nie mógł przyjść aż po Swoim zmartwychwstaniu Chrystus wstąpił do nieba. (Dz. Ap. 1: 7; 2: 4, 12, 16, 33; Efez. 4: 7, 8.) To zostawia nam tutaj trzecie znaczenie do zastosowania - **sankcja, zatwierdzenie, rekomendacja, ręczenie za, indorsacja, gwarantowanie za**. Przeto przez kładzenie (literalnie, oparcie) rąk ich na Lewitów, Izraelici symbolizowali swoje zatwierdzenie Lewitów dla ich urzędowej pracy. To reprezentuje jak podczas Wieku Ewangelii nominalny lud Boży zatwierdzał przewidzianych i rzeczywistych usprawiedliwionych z wiary w pozafiguralnym oczyszczeniu i poświęceniu do pozafiguralnego urzędu Lewitów. Tym sposobem nominalny lud Boży zatwierdził przewidzianych usprawiedliwionych z wiary, gdy oni uwierzyli dostatecznie, ażeby być usprawiedliwieni. Oni uczynili to samo przez publiczne wyznanie, czy to było przez bierzmowanie, czy w mniej formalny sposób powiadomienia zgromadzenia o ich doświadczeniu, lub przyłączenia się do kościoła, jak to jest praktykowane wśród nieobrządkowych kościołów. Każdy z nas przypomina sobie jak nasze postąpienie w powyżej wymienionych zarysach było zatwierdzane przez członków kościoła, którzy okazywali swoją indorsację przez podanie nam ręki, przez gratulowanie i uśmiechy i inne wejrzania, słowa i czyny potwierdzające, jak również często przez głosowanie, aby przyjąć daną osobę jako członka kościoła w miejscowym zborze.

(39) Ponadto, takie zatwierdzenie było kazane w dalszych zakresach poświęcenia pozafiguralnego Lewity do pracy Lewickiej. Jeden z tych zakresów był podczas ich przygotowania, czyli kształcenia. Jak to już dowiedzieliśmy się, Lewici Gersona reprezentują tych pozafiguralnych Lewitów, (1) którzy pomogli ludziom do stanu usprawiedliwienia (Lobnici) i (2) którzy pomogli niektórym do poświęcenia (Symeici). Ażeby wykonać pierwsze z tych dzieł, trzeba było wykonywać pracę ewangeliczną, która była wykonywana przez zawodowych ewangelistów, lub pastorów, wykonujących ewangeliczną pracę, lub katechistów, albo świeckich pracowników, takich jak nauczyciele i nadzorców Szkółek Niedzielných, świeckich głosicieli kazań, starszych, przewodniczących klas, lub nieurzędowych członków kościoła. Lecz, ażeby taką pracę należycie wykonywać, trzeba było przygotować się do niej. Czasami to

było w teologicznych seminariach, czasami w misjonarskich i ewangelicznych szkołach, czasami w "szkole doświadczeń". A nominalny lud Boży zatwierdzał ich w takim przygotowaniu. Czasami to było przez ich finansowe poparcie takich szkół i ich uczni. Czasami przez pochwalenie ich i zachęcenie ich podczas ich okresu przygotowania, a czasami przez wystawienie ich, jako przykłady godne do naśladowania przez drugich. A w końcu oni dali swoje zatwierdzenie przez obranie ich i zarządzenie, ażeby takim pozafiguralnym Lewitom był dany ich urząd. To, np., może być jasno widziane w obraniu i instalacji Lewitów, jako pastorów, ewangelistów, misjonarzy, katechistów, nauczycieli i nadzorców Szkółek Niedzielných, świeckich kaznodziei, itp., itp. Członkowie nominalnego kościoła zazwyczaj głosowali z zatwierdzeniem na takich i rozmaite inne sposoby okazali, że oni indorsują ich do pozafiguralnej Libnicko - Gersonickiej pracy, do której oni byli wybrani. Oni to samo uczynili Symei - Gersonitom. Ci zajmowali się przyprowadzaniem ludzi do poświęcenia, i tym sposobem oni dostarczali nowych kapłanów. Ponieważ ta praca była zwykle wykonywana przez pastorów, przez specjalne nabożeństwa, przez osobiste usługi pastorów i książki, przeto widzimy, jak pozafiguralni Izraelici zatwierdzali tych w takiej pracy przez uczestnictwo i finansowe poparcie takich zebrań, przez finansowe popieranie takich pastorów w takiej pracy, przez rozpowszechnianie stosownych książek i pomaganie pisarzom takowych w podobne sposoby, jakimi pisarze z pozafiguralnych Kaatów byli pomagani, nadmienione poniżej. W tym wszystkim oni kładli swoje ręce na nich.

(40) Powyżej wykazaliśmy, jak nominalny pozafiguralny Izrael kładł swoje ręce na Lewitów Gersona. Oni to samo czynili z pozafiguralnymi Lewitami Merarego. Ich oddział Muzytów składał się z wydawców Biblii, książek, czasopism i gazetek na tle biblijnym, razem z ich pomocnikami. Ich oddział Mahelitów składał się z redaktorów i z czytających korekty takiej literatury, tj., z takich, co doglądali drukowania takiej literatury i dostarczali notatek, przedmów, poprawiali, itp., dla nich. Wydawcy takiej literatury i ich pomocnicy byli zatwierdzeni do takich czynności ustnie, finansowym poparciem i ofiarami, a w wypadku z denominacyjnymi wydawcami, głosowaniem na nich, albo naznaczeniem ich przez nominalny lud Boży. Podobnie postąpił nominalny lud Boży względem Muzyckich Merarytów, redaktorów i ich pomocników. Nominalny pozafiguralny Izrael zatwierdzał także Lewitów Kaata. Tymi są uczeni, którzy napisali: dzieła językowe (Amramici), egzegetyczne, objaśniające (Izaaryci), historyczne (Hebronici) i systematyczne (Husyjelici) o Biblii i Kościele i dotyczących świeckich sprawach, lub dawali wykłady o takich rzeczach z tych czterech punktów dopiero co wymienionych. Ci w swoich czynnościach także byli zatwierdzani przez pozafiguralnych Izraelitów, czasami przez finansową pomoc, dając im możliwość utrzymania siebie podczas ich nauki, dając im możliwość korzystanie z biblioteki, kupować, sprzedawać i zalecając ich książki, popierając ich wykłady, itp., i zwykle zachęcając ich w ich pracy. Z tego widzimy jak pozafiguralni Izraelici położyli swoje ręce na pozafiguralnych Lewitów w wszystkich zarysach ich Lewitowstwa i jak oni to uczynili z tymi ośmioma głównymi subdywizjami z nich. Fakty potwierdzają naszą myśl.

(41) Sprawy, przedyskutowane w poprzednich ośmiu paragrafach, stawiają nas w pozycję, z której możemy widzieć, że to, co przychodzi pomiędzy w. 8 i 12 jest właściwie umieszczone; bo chociaż niektóre zarysy z każdego z tych wierszów sięgają naprzód do wydarzeń przychodzących poza w. 12, to we wszystkich z nich jest jednak się-

ganie wstecz do rzeczy w w. 8. Jest to z pewnością ta przewaga rzeczy w w. 9 i 10, odnosząca się do spraw spokrewnionych z rzeczami omawianymi w w. 8, która pobudziła Pana umieścić w. 9 i 10 tam, gdzie On je umieścił w stosunku do tych drugich spraw omawianych w tym rozdziale. Na pewno druga przyczyna na umieszczenie materiału w. 9 i 10 w tym miejscu, gdzie się znajduje, jest, że one pomagają do jaśniejszego zrozumienia pozafigur. Z pewnością badanie 4 Ks. Moj. 5: 8 - 10 powiększa w naszej ocenie dane figury, jako prorocтва "o dobrych rzeczach, które miały przyjść," co jest bez wątpienia jedną z przyczyn, dlaczego Bóg łaskawie pobłogosławił nas oświeceniem.

(42) Teraz zastanowimy się nad w. 11. Według notatki na marginesie (w ang. Biblii) tłumaczenie powinno brzmieć: "I Aaron będzie obracał Lewity, jako ofiara obracania przed Panem od synów Izraelskich, aby byli (przysposobieni) do sprawowania posługi Pańskiej." W paragrafie 24 powinniśmy byli przedstawić znaczenie ofiary obracania i ofiary podnoszenia. Przeto teraz to uczynimy. W Cieniach Przybytku mamy pokazane, na str. 50, par. 1, że ofiara obracania w poświęceniu kapłanów reprezentuje ustawiczność ofiary Chrystusa (jako klasy) ponieważ oni nie ustawają w poświęceniu trzymać swoje uczucia i władze wzniesione aż do śmierci w służbie Pańskiej. Ofiara podnoszenia (klasy) Chrystusa reprezentuje, że ofiara Chrystusa jest dana Bogu, aby wywyżżyć Jego święte imię. W tym wierszu, nie ofiara obracania ofiary (klasy) Chrystusa jest zobrazowana, lecz to, co Jezus czyni z Lewitów Wieku Ewangelii, jako od pozafiguralnych synów Izraelskich. W 13 wierszu jest powiedziane, że Mojżesz ma uczynić ofiarę obracania z Lewitów. To pokazuje, że przynajmniej dwa obracania były uczynione w figurze, i mamy patrzeć za przynajmniej dwiema odrębnymi rzeczami, jako równające się im w pozafigurze. Pilne zastanowienie się dowodzi, że są przynajmniej dwa takie obracania. W figurze pierwsze z tych jest podane zanim usprawiedliwienie Lewitów jest podane, które, jak zobaczymy, jest pokazane w w. 12. Widzieliśmy, że w. 9 - 11 były umieszczone pomiędzy w. 8 i 12 ażeby przedstawić pewne rzeczy, które, przynajmniej po części wypełniają się w pozafigurze przed wypełnieniem się pewnych rzeczy pozafigury w. 8, chociaż niektóre z tych rzeczy także następują pozafiguralnie po zaczęciu się pozafigury w. 12. Większość rzeczy, omawianych w w. 11 wypełnia się pozafiguralnie po wypełnieniu się pozafigury w. 12. Jednak niektóre z nich wypełniają się przed pozafigurą w. 12; przeto cały przedmiot, tak jak w sprawie przedmiotu w. 9 i 10, jest umieszczony przed podaniem figury w. 12. To będzie widoczne, gdy pozafigura w. 11 będzie nam wyjaśniona.

(43) Co więc jest pozafigurą Aaronowego obracania Lewitów jako ofiarę obracania od synów Izraelskich przed Panem? W tej figurze, rozumie się, Aaron reprezentuje naszego Pana jako Arcykapłana. Obracanie Lewitów zdaje się być figurą na długo trwające przygotowanie w celu przysposobienia pozafiguralnych Lewitów do służby Pańskiej. Że to było uczynione "przed Panem" wskazuje, że ta służba była w łączności ze sprawami Bożymi pod bezpośrednią uwagą Jehowy. Cel tej ofiary obracania jest podany jak następuje: "Aby byli (przysposobieni) do sprawowania posługi Pańskiej." To widocznie jest inna rzecz od tej, którą Mojżesz (w. 13) uczynił w obracaniu Lewitów, jako ostatni zarys ich poświęcenia. To, że cel jest podany jak następuje: "aby byli do sprawowania posługi Pańskiej," że długo trwające przygotowanie było potrzebne, aby przygotować pozafiguralnych Lewitów do ich służby, i to, że nigdzie nie byłoby mowy o tem w figurze jak tylko w w. 11, pobudza nas do zrozumienia, że obracanie ich

przez Aarona jest figurą na to długie przygotowanie, jakie nasz Pan daje pozafiguralnym Lewitom do ich służby. Że oni są obracani przez naszego Pana jako ofiara obracania od pozafiguralnych synów Izraelskich, sugestionuje, że nominalny lud Boży w Wieku Ewangelii był czynny wciąż w pomaganiu im w ich przygotowaniu się do pracy Lewickiej w Wieku Ewangelii, co było pokazane w poprzedniej części tego artykułu,

PRZYGOTOWANIE LEWITÓW WIEKU EWANGELII

(44) Przez zastanowienie się nad dotyczącymi faktami różne zarysy pozafigury w. 11 staną się nam jasne. Przygotowanie Lewitów Wieku Ewangelii było sprawą głowy (umysłu) i serca; i to miało swój początek pod obydwoha względami w pozafigurach w. 7 i 8; ponieważ w przyprowadzeniu ich do pokuty (żału za grzechy), znaczna ilość Lewickiej wiedzy była im dana i w znacznej mierze ich serca zostały zreformowane dla celów Lewickich, a to wszystko także było przygotowaniem ich do ich służby Lewickiej. Potem objaśnienia Prawdy i obietnice, zobrazowane przez te trzy ofiary w. 8, przysposobiły ich dalej umysłowo do ich późniejszej pracy. Te prawdy także tworzyły w nich cośkolwiek nadziei i miłości, a szczególnie wiary, co także było częściowym przygotowaniem serca do ich późniejszej Lewickiej służby. Jest to z powodu przygotowawczej przewagi pozafigur w. 7 i 8, że mówiliśmy powyżej, iż część przygotowania, zobrazowanego w w. 11, zaczęła się przed wypełnieniem się pewnych pozafigur w. 7 i 8; i z tej przyczyny w. 9 i 10 jest umieszczony przed w. 12, gdzie figura na wiarę i usprawiedliwienie żałującego grzesznika jest podana. W. 9 sugestionuje więcej takiej przygotowawczej pracy przez publiczne pozafiguralne czyny tam zobrazowane. A jeszcze więcej takiej przygotowawczej pracy widzimy z pozafigur w. 10; ponieważ ich uczestniczenie w sprawach Boskich pod Boskim bezpośrednim nadzorem i zatwierdzeniem nominalnego ludu Bożego, przygotowało ich jeszcze więcej do ich przyszłej pracy Lewickiej. Przeto znajdujemy, że jak myśli w. 9 i 10, tak też myśli w. 11 są właściwie umieszczone w rozdziale, który badamy.

(45) Główne przygotowanie pozafiguralnych Lewitów dostaje się im, tak względem umysłu, jak i serca, po nastąpieniu pozafigury w. 12, tj., po wytworzeniu w nich usprawiedliwiającej wiary i, w następstwie jej, usprawiedliwienie z wiary się uskutecznia. To przygotowanie różni się cośkolwiek w tych trzech grupach Lewitów Wieku Ewangelii i także w ich ośmiu subdywizjach. W nich wszystkich przygotowanie serca obejmuje ich coraz to większe zwyciężanie ludzkich wad, tj., ludzkiej upadłości, grzechów, i ich coraz to większe wyrabianie cnót naturalnego człowieka. I my radujemy się z tego, że widzimy znaczny postęp, jaki był uczyniony przez nich w życiu sprawiedliwym, ozdobionym ludzkimi cnotami. Ta faza ich kształcenia się trwała nadal przez wiele lat podczas ich Lewitowstwa, i, rozumie się, uczyniła ich służbę więcej przyjemną i owocną we wszystkich jej zarysach. A gdy ona stała się zabiegiem któregokolwiek z nich, to ona doprowadziła go do poświęcenia się, tym sposobem wprowadzając go w kapłaństwo. Lecz o ile ten zarys przygotowania był Lewicki, to on nie obejmował zaniechania naturalnego samolubstwa i światowości i wyrobienia bezinteresownej miłości, sam w sobie i w jego pokrewieństwie do drugich zalet; on tylko obejmował zaniechanie grzesznego samolubstwa i światowości i wyrabianie obowiązkowej miłości ku Bogu i człowiekowi, sam w sobie i w jego pokrewieństwie do innych naturalnych cnót. Czem wyższa forma służby Lewickiej, tym wyższe było stosowne przygotowa-

nie w połączonych cnotach Lewickich. Możemy to widzieć, gdy zastanawiamy się nad różnymi Lewitami w różnych posługach: pracownikami w Szkółkach Niedzielnich, świeckimi kaznodziejami, katechistami, ewangelistami, kaznodziejami, pastorami, wydawcami, redaktorami dzieł i uczonymi pisarzami.

(46) Powyżej omawiane przygotowanie było przeważnie wewnętrzne i, z tego powodu nie było bardzo dotykane zewnętrznemu zmysłowi jako proces, lecz dosyć widoczne jako rezultat i osiągnięcie. Najjaśniejsze wyrażenie o Lewickim przygotowaniu jest to, które tyczyło się głowy - umysłowego przygotowania. Co do tego, które się tyczyło pozafiguralnych Gersonitów, którzy stali się pastorami, to zwykle było długo trwającą sprawą. Zwykle pozafiguralni Lwobnicy i Symeicy Gersonicy otrzymywali pilne wykształcenie w kolegium i seminarium. Zazwyczaj nauka w kolegium zawierała klasyczny kurs, w którym zwykle uczono po łacinie, po grecku i hebrajsku, jak również krajowego języka ucznia, i innych mniej więcej spokrewnionych świeckich gałęzi umiejętności. W seminarium uczono się różnych gałęzi systematycznej, egzegetycznej, historycznej i praktycznej teologii. Więc oni tam uczyli się dogmatyki, apologetyki i etyki w systematycznej teologii; introdukcjonizmu, wykładania i harmonetyki w egzegetycznej teologii; historii biblijnej i biografii, historii kościelnej i biografii, archeologii biblijnej, geografii i chronologii w historycznej teologii, liturgiki, jak prowadzić pracę ewangeliczną, pastorską, układać kazania, uczyć katechizmu, tłumaczyć teoretycznie w praktycznej teologii, ze sposobności ćwiczenia się w zastosowaniu ich wiedzy w praktyce jako ewangelistów, kaznodziej, katechistów i pastorów, szczególnie podczas ich wakacji zanim otrzymali swoje posady jako kaznodzieje. W krajach, gdzie nie było seminariów, np. na początku kolonizacji w Ameryce, zdolni kaznodzieje kształcili uczeni na kaznodziei. Często misjonarze bywali dodatkowo kształceni w specjalnych misjonarskich szkołach po ukończeniu swoich kursów w seminariach, a znowu, w innych wypadkach oni byli wysyłani wprost na pole misjonarskie z seminarium, a w niektórych wypadkach i kurs seminaryjny był ograniczony do szkół misyjnych. A pracownicy w Szkółkach Niedzielnich, świeccy kaznodzieje i ewangeliscy, zwykle otrzymywali swoje przygotowanie przez osobiste wysiłki w szkole doświadczeń. Zwykle lokalne konferencje i synody, jak również osobiste kształcenie, były szkołami, gdzie pastory byli wyuczeni w sposobach pozafiguralnych Semeickich Gersonitów, którzy przywozili drugich do poświęcenia. Ale, czy jedną metodą, czy drugą, długo trwające przygotowanie przechodziło pozafiguralni Gersonicy, a to długo trwające przygotowanie jest obrazowane przez Aaronowe obracanie Lewitów jako ofiarę obracania przed Panem; a danie takowych i popieranie ich w tej pracy przez nominalny lud Boży jest pokazane w Lewitach, danych przez synów Izraelskich na ofiarę obracania Bogu i Kapłaństwu.

(47) Pozafiguralni Merarycy byli tym samym sposobem obracani przez naszego Pana jako ofiara obracania od pozafiguralnego Izraela. Względem wydawców to obejmowało ostrożne wyćwiczenie w handlu ogólnie i w pracy wydawnictwa szczególnie. Oni musieli uczyć się dużo sztuki drukarskiej i planowania jak wydać i rozpowszechnić Biblię i inne religijne książki, jak również czasopisma i gazetki. To wymagało, zazwyczaj, aby być przynajmniej przez dłuższy czas pracownikiem w zakładzie wydawniczym; często wymagało nauczania się drukarstwa i stanowiska w biurze firmy wydawniczej. Tym sposobem pozafiguralni Muzyccy - Merarycy byli obracani przed Panem jako ofiara obracania od pozafiguralnego Izraela przed

Panem. W podobny sposób pozafiguralni Maheliccy Merarycy otrzymali przygotowawcze ćwiczenie do ich redaktorskiej pracy. Ich redagowanie pism rozmaitych autorów czasami wymagało nauki w wysokim stopniu. Przeto zwykle byli to tacy, którzy mieli wyższe wykształcenie, uniwersyteckie. Niektórzy z nich przygotowali notatki, które są tak cenne jak te książki, w których one się znajdują jako notatki. Czasami wstępy i dodatki i skorowidze do dzieł, które oni redagowali, nadają specjalną wartość takim dziełom. A, rozumie się, długi czas przygotowania był konieczny, ażeby przygotować ich do wykonywania takiej pracy. Nawet ci pozafiguralni Maheliccy, którzy tylko robili korekty, często mieli dobre wykształcenie, ażeby dobrze wykonywać swoją pracę. Danie im takiego wykształcenia było obracaniem ich przez naszego Pana jako ofiara obracania od pozafiguralnych Izraelitów przed Bogiem.

(48) Kaatycy Wieku Ewangelii musieli przechodzić najpilniejsze ćwiczenie z wszystkich Lewitów z powodu charakteru ich pracy. Po większej części Kaatycy Wieku Ewangelii zarazem byli Gersonitami Wieku Ewangelii i w kilku wypadkach Merarytami Wieku Ewangelii, szczególnie z oddziału Mahelitów. Znacznymi wyjątkami z pomiędzy tych, co przeważnie byli Gersonitami Wieku Ewangelii, byli Edward Robinson, jeden z najzdolniejszych Kaatytów 19 - go stulecia, i James Strong, tylko trochę mniej owocny jako Kaatyta, obydwa z nich będąc profesorami teologii lecz nie kaznodziejami. Więc Kaatycy Wieku Ewangelii zazwyczaj otrzymywali wykształcenie powyżej powiedziane, takie, jakie otrzymywali Gersonicy. Dodatkowo oni otrzymywali specjalne wykształcenie, umożliwiając im w wykwalifikowaniu się do swej właściwej Kaatyckiej pracy w Wieku Ewangelii. Ci, co dostarczyli nam językowych dzieł przez danie nam greckich i hebrajskich przeglądów i rewizji Nowego i Starego Testamentu, lub greckich i hebrajskich słowników, gramatyk i konkordansów, musieli przechodzić bardzo zawile i szczegółowe ćwiczenie, ażeby ich przygotować do ich pracy. To samo jest prawdą o naukowych egzegetach, piszących o sprawach biblijnych. Historycy biblijni i kościelni, biografiscy, archeologiscy, geografiscy i chronologiscy musieli przechodzić ostrożne i specjalne naukowe ćwiczenia, jak również systematyczne teologowie do swych dogmatycznych, apologetycznych i etycznych dzieł. W przygotowaniu, jakie Kaatycy Wieku Ewangelii musieli przechodzić, widzimy najindywidualniejszą przygotowawczą pracę okazaną; bo widocznie ich praca była za techniczna i drobna, ażeby nauczać jej w szkołach. Znajomość tej pracy można było osiągnąć tylko przez osobistą naukę, po części oryginalnie podjętą a po części nabytą z książek drugich Kaatytów i kapłanów, utracjuszy koron, itd. Przeto Kaatycy Wieku Ewangelii byli specjalistami, znawcami i uczonymi między Lewitami. Ich długo trwające przygotowanie do ich pracy było pozafigurą uczynienia Kaatytów ofiarami obracania. Udział naszego Pana w takim przygotowaniu był zobrazowany przez Aaronowe obracanie Lewitów Kaata; a dostarczenie ich i pomaganie im w tym celu przez nominalny lud Boży było zobrazowane w dostarczeniu Kaatytów przez Izraelitów i pomaganie im. A to będąc czynione w sprawach Boskich, pod bezpośrednią uwagą Jehowy, było zobrazowane przez obracanie Kaatytów "**przed Panem**". I wszystko to pozafigurale obracanie dla wszystkich trzech grup pozafiguralnych Lewitów było "aby sprawowali posługi Pańskie".

(49) Teraz przychodzimy do dyskusowania w. 12, który jest możliwie najbogatszy w zawartości z wszystkich wierszy 4 Ks. Moj. 8; ponieważ on w kilku słowach podaje nam piękne figuralne określenie wszystkich zarysów w czynach, objętych w usprawiedliwieniu z wiary. Już do-

statecznie dowiedliśmy, że on jest właściwie umieszczony w tym rozdziale, pokazując jak w. 9 - 11 właściwie przychodzi pomiędzy niego, a w. 8, podczas gdy na pierwszą myśl naturalnie decydowalibyśmy, że w. 12 powinien być zaraz po w. 8. Pierwsze zdanie tego wierszu brzmi: "Lewitowie zaś będą kłaść ręce swe na głowy onych cielców." Ta czynność reprezentuje, o ile się dotyczy cielca na ofiarę za grzech, opieranie się wiary, poleganie na, i odpoczywanie na, Jezusie jako zastępcy wierzących grzeszników w śmierci, jako ofiara za grzech. Biblia wyraźnie uczy, że Jezus stał się zastępcą grzesznika w śmierci. (Iz. 53: 4 - 12; Dan. 9: 26; Mat. 26: 28; Jana 1: 29; 6: 51; 10: 11, 15; 11: 50 - 52; Rzym. 3: 24 - 26; 4: 25; 5: 6 - 21; 8: 3, 4; 14: 15; 1Kor. 8: 11; 15: 3; 2Kor. 5: 14, 18 - 21; Gal. 1: 4; 4: 4, 5; Efez. 1: 7; 2: 13 - 16; 5: 2, 25; Kol. 1: 20 - 22; 1 Tes. 5: 9, 10; 1Tym. 2: 5, 6; Do Żyd. 2: 6 - 9; 9: 12 - 15, 28; 10: 4 - 9, 12; 13: 12; 1 Piotra 1: 18, 19; 2: 21, 24; 3: 18; 4: 1; 1 Jana 2: 2; 3: 5, 16; 4: 10; Obj. 5: 9). W powyższych cytatach dwójki ustępy są cytowane: te, które wprost uczą, że Jezus, jako ludzka istota, stał się naszym zastępcą, i te, które zawierają tę naukę przez pokazywanie, że On umarł za nas. Jak On umarł za nas, tj., na naszą korzyść, jest pokazane w tych ustępach, które mówią nam, że On cierpiał za nas, tj., jako nasz zastępca. Więc przez umarcie, jako nasz zastępca, On umarł za nas, na naszą korzyść. A w w. 12 idea o Jego zastępstwie za nas jest podana figuralnie przez opieranie się Lewitów swoimi rękami na cielcu ofiary za grzech.

WIARA SPOLEGAJĄCA NA ZASTĘPCY

(50) Ich oparcie swoich rąk na cielcu ofiary za grzech reprezentuje poleganie wiary na Chrystusie, jako takim zastępcy. Widzieliśmy jak kładzenie rąk symbolizuje reprezentację, stanie za drugiego. Idea zastępstwa jest faza reprezentacji i ta jest właśnie tu wskazana, ponieważ według Pisma Św. jest to w znaczeniu zastępstwa, że Chrystus jest naszym przedstawicielem w śmierci. To będąc tak, kładzenie rąk na zastępcę znaczy przyjęcie go jako takiego; przeto kładzenie rąk przez Lewitów na cielca ofiary za grzech reprezentuje, że usprawiedliwieni z wiary przyjmują człowieczeństwo Jezusa, ofiarę za grzech, jako zastępującą ich, jako taką ofiarę, tj., polegając na Jego śmierci za grzech, jako zastępującej ich śmierć za grzech. Wierzenie w śmierć Chrystusa, jako ofiarę przyjętą przez Boga za grzechy wierzącego, jest przeto rzeczą zobrazowaną, przez opieranie rąk Lewitów na cielcu, ofiary za grzech. Ich opieranie swoich rąk na ofierze całopalenia reprezentuje usprawiedliwionych z wiary, jako wierzących Bogu i polegających na Boskie objawione przyjęcie ofiary Chrystusa, jako ich zastępcy w śmierci. To znaczy, że oni wierzą, że Bóg przyjmuje śmierć Zastępcy dla przebaczenia ich grzechów, Zastępcy wypełnienie Zakonu, jako ich sprawiedliwość i, że pokój między nimi i Bogiem następuje z ich przebaczenia i przypisania im sprawiedliwości Chrystusowej. To są pozafigury opierania rąk Lewitów na cielcu ofiary za grzech i cielcu ofiary całopalenia.

(51) Wyrażenie, **opra**, co jest literalnym znaczeniem słowa przetłumaczonego, **klaść**, jest bardzo znaczące w tej łączności. Wiara jest czymś więcej niż jaka inna zaleta. Ona jest ręką serca, z powodu jej najwyższej energizującej mocy podczas dyspensacji wiary jest ważniejszą niż miłość; ponieważ ona jest gruntem wszystkich naszych pokrewieństw względem Pana w mądrości, sprawiedliwości, poświęceniu i wybawieniu. A w usprawiedliwieniu, szczególnie opieranie się wiary, poleganie jest czynne. Nasz Pastor właściwie określił wiarę jako umysłowe ocenienie i serca poleganie. (Do Żyd. 11: 1; Abak. 2: 4; Mat. 6: 25 - 34). Jako zobrazowaną przez w. 8, ona przychodzi przez słuchanie Słowa Bożego. (Dz. Ap. 15: 7; Rzym. 10: 13 - 17;

1 Kor. 1: 21; Gal. 3: 1, 2; 1 Tes. 2: 13; Jana 1: 7; 3: 11, 12; Dz. Ap. 2: 40 - 42). Jej podstawą jest umysłowe ocenienie, przez które ma się wiedzę, wyrozumienie i wiarę względem spraw wiary; a wyższą budowlą jest poleganie serca, przez które ufamy, przyswajamy i postępujemy odpowiednio względem wiary (Jana 3: 36; Rzym. 10: 14; 4: 18 - 21; Do Żyd. 11: 1, 13). Usprawiedliwiająca wiara jest czynną pod tymi dwoma względami - umysłowym ocenieniem i serca poleganiem - w Chrystusie, jako przyjętej ofierze za grzech (Jana 3: 14 - 18; Rzym. 1: 16; 10: 6 - 10; 1Kor. 15: 3; Gal. 3: 13, 22; Żyd. 9: 14, 15; 1 Piotra 1: 18, 19; 1 Jana 2: 1. 2; 4: 10). Ona także jest czynna pod tymi dwoma względami ku Bogu, jako Przebaczącemu czyjeś grzechy z powodu zasługi Chrystusa. (Łuk. 24: 47; Dz. Ap. 2: 38; 10: 36; 13: 38, 39; Rzym. 3: 24 - 26; Rzym. 4: 3 - 8; Efez. 4: 32; Żyd. 9: 22; 1 Jana 1: 7, 9; Obj. 1: 5). Ona także jest czynną w tych dwóch zarysach ku Bogu, jako Przyczytującemu sprawiedliwość Chrystusową wierzącemu. (Rzym. 3: 20 - 26; 10: 4; 1 Kor. 1: 30; Gal. 2: 16; 3: 22; Filip. 3: 9; 2Kor. 5: 21; 1 Jana 2: 1). I ostatecznie ona jest czynną w tych dwóch zarysach odnośnie pokoju z Bogiem. (Dz. Ap. 10: 36; Rzym. 5: 1; Efez. 2: 14 - 17; Filip. 4: 9; Kol. 1: 20). Przeto wiara nie tylko działa w umysłowym ocenieniu i serca poleganiu w Chrystusie jako przyjętej ofierze za grzech, lecz także w Bogu, z powodu zasługi Chrystusa, Przebaczycielowi grzechów wierzącego i Przyczytującemu mu sprawiedliwość Chrystusową i Dawcy Pokoju i Przyjmującemu pokój od wierzącego. To wszystko jest zobrazowane przez oparcie rąk Lewitów na tych dwóch cielcach, jak podane w w. 12 tego rozdziału.

POZAFIGURALNA OFIARA ZA GRZECH

(52) Następną myśl, dana pod uwagę, jest rozkaz, żeby Mojżesz ofiarował jednego z cielców na ofiarę za grzech, a drugiego jako ofiarę całopalenia Bogu, ku oczyszczeniu Lewitów. Spodziewalibyśmy się naturalnie, że Aaronowi jako arcykapłanowi byloby rozkazane ofiarować ofiarę za grzech i całopalenia, ażeby oczyścić Lewity. Jednak tekst nam mówi, że Mojżeszowi było tak rozkazane. Ale widzimy z w. 21, że Aaron oczyścił ich. Jak możemy pogodzić te rzeczy? O ile się dotyczy figury, powiedzielibyśmy, że oboje razem działali w ofiarowaniu ofiary za grzech i całopalenia; a co się dotyczy pozafigury, nasz Pan, jako pozafigura obydwóch, działał jako Wykonawca Boski (pozafiguralny Mojżesz) i jako Arcykapłan (pozafiguralny Aaron). Powodem tego w pozafigurze jest, ażeby przedstawić wykonawcze i arcykapłańskie czynności połączone z pozafigurą, tj., Jezus w pozafigurze działał jako Wykonawca Boski tak dalece, jak to, co On uczynił sprawiło pojednanie Boga z wierzącym. Te uwagi są dalszym dowodem myśli, że Mojżesz w 4 Ks. Mojżeszowej, zwykle jest figurą naszego Pana, jako Wykonawcy Jehowy, a zaś Aaron w tej księdze zwykle jest figurą na Niego jako Arcykapłana. One także pokazują, że te dwa urzędowe stanowiska naszego Pana nierazko wspólnie działają w niektórych zarysach planu Bożego.

(53) Nie mamy rozumieć, że ofiarowanie cielca ofiary za grzech podane w w. 12 jest figurą na ofiarowanie naszego Pana od Jordanu do Kalwarii; ponieważ ofiarowanie ofiary za grzech w w. 12, tak w figurze jak i w pozafigurze następuje po figuralnym, jak również po pozafiguralnym kładzeniu rąk Lewitów, poszczególnie na figuralnego i pozafiguralnego cielca, co znaczy, o ile się dotyczy pozafigury, to po temu, gdy żałujący grzesznik uwierzy w Chrystusa, jako w przyjętą ofiarę za grzech - zastępczą - za grzesznika. Ponadto wiemy, że ofiara Chrystusowa od Jordanu do Kalwarii poprzedziła żal i wiarę grzesznika; przeto ta ofiara nie może być zobrazowana w ofierze oma-

wianej w w. 12. Co więc Mojżeszowe i Aaronowe ofiarowanie tej ofiary za grzech Bogu reprezentuje? Odpowiadamy, to reprezentuje Chrystusowe poczytalnie przypisanie Swego doskonałego człowieczeństwa, Swego ludzkiego prawa do życia i praw życiowych, żałującym i wierzącym grzesznikom. Taki użytek słowa **ofiarowania** mamy w liście do Żyd. 10: 14 w stosunku do przypisania zasługi naszego Pana aktualnie, sprawując ożywione usprawiedliwienie po części. To ofiarowanie w. 12 przeto nie reprezentuje czynów dokonanych na ziemi, lecz czyny dokonane w niebie. (Do Żyd. 9: 24). Więc to dowodzi, że ten pogląd na tę sprawę, jest właściwy. Ten fakt umożliwia nam widzieć tym jaśniej prawdziwość późniejszego odróżnienia naszego drogiego Pastora odnośnie dotyczących spraw. Początkowo w czasie Parousji on nauczał, że okup był zapłacony, pojednanie, o ile się tyczy Boga, było skończone na Kalwarii; ale później on poprawnie nauczał, że na Kalwarii cena okupu była złożona tylko (jako depozyt) - (Łuk. 23: 46), i, że tylko po okazaniu się Jezusa w niebie (Do Żyd. 9: 24) On użył tę cenę na aktualnie przypisane za kupno kościoła, jako pożyczka kredytowa; a o ile się tyczy usprawiedliwionych z wiary, to jej użył na poczytalne przypisanie zakupna ich. Jest to o tym poczytalnie przypisanym zakupnie, o którym nasz tekst traktuje; i to jest jeszcze jednym figuralnym dowodem, że Biblia naucza iż tymczasowe usprawiedliwienie jest w toku podczas Wieku Ewangelii. Jak pięknie ta prawda jest ukryta w typologii tego wiersza, o ile on omawia ofiarowanie Bogu cielca na ofiarę za grzech! Dziękujemy Bogu za to i za każde inne zapewnienie o poprawności naszej wiary, jak to nauczał ten Sługa.

(54) Pewnie, Biblia uczy o tymczasowym usprawiedliwieniu. (Do Rzym. 4: 1 - 12.) Starożytni Św. (Do Żyd. 11: 7; Rzym. 4: 18 - 22), Młodociani Św., niedorośle dzieci poświęconych rodziców (1 Kor. 7: 14) i nie ofiarowani wierzący Wieku Ewangelii (Do Rzym. 10: 4; 4: 5; Dz. Ap. 13: 38, 39), napewno są przykładami tymczasowo usprawiedliwionych osób; ponieważ tymczasowo usprawiedliwieni są tacy, którzy nie mają aktualnie przypisanej zasługi Chrystusowej, chociaż Bóg tymczasowo traktuje ich, jakoby im była przypisana. Przecież zasługa Chrystusowa nie mogła być aktualnie przypisana zanim była złożona na Kalwarii. Przeto Starożytni Św. nie mogli mieć więcej jak poczytane przypisanie tej zasługi. Naturalnie Młodociani Św. przechodzą to samo co i oni. Widocznym jest bardzo, że to samo jest prawdą o niedorośłych dzieciach poświęconych rodziców. W liście do Rzym. 4: 3 - 8 Św. Paweł podaje Abrahama i Dawida jako ilustracje, że usprawiedliwienie jest w toku podczas Wieku Ewangelii; i tak jak ich usprawiedliwienie było bez aktualnego przypisania zasługi Chrystusowej, tak też ci, którzy w Wieku Ewangelii mieli takie same usprawiedliwienie jak Starożytni Św., musieli mieć tymczasowe usprawiedliwienie, które wynika, nie przez aktualne, lecz przez poczytalne przypisanie zasługi Chrystusowej; ponieważ trzeba zapamiętać, że różnica pomiędzy tymczasowym a ożywionym usprawiedliwieniem, o ile się tyczy działalności Bożej i Chrystusowej w tym, jest jak następuje: w tymczasowym usprawiedliwieniu Bóg i Chrystus aktualnie nie przypisują zasługi Jezusowej grzesznikowi, ale tylko poczytalnie przypisują ją wierzącemu; natomiast w ożywionym usprawiedliwieniu Oni aktualnie przypisują zasługę Jezusa ofiarowanemu wierzącemu. Ale Biblia zarówno dobitnie uczy o ożywionym usprawiedliwieniu o tym, które usprawiedliwiony wierzący doświadczył, gdy tak bardzo uwierzył, że ofiarował siebie i kiedy Bóg prawie miał mu dać spłodzenie z Ducha (1 Kor. 6: 11; Do Żyd. 10: 14; 9: 24; 1 Jana 2: 2; Jakuba

2: 17 - 26). Taka poświęcająca wiara jest podana w greckim wyrażeniu **pisteuein eis**, tj., **uwierzyć weń** (Jana 3: 15, 16, 18, 36; 7: 5, 31, 38, 39, 48; Dz. Ap. 10: 43; 14: 23; 19: 4; Rzym. 10: 14; Gal. 2: 16; 1 Piotra 1: 21; 1 Jana 5: 10, 13); podczas gdy usprawiedliwiająca wiara, jako odrębna od wiary poświęcającej, jest podana przez greckie wyrażenie, **pisteuein epi**, **uwierzyć nań**. - Łuk. 24: 25; Dz. Ap. 9: 42; 11: 17; 16: 31; 22: 19; Rzym. 4: 5, 24; 1 Tym. 1: 16.

(55) Tak tymczasowe jak i ożywione usprawiedliwienie są czynami, dokonanymi w niebie. (Do Żyd. 9: 24.) Chociaż ten ustęp dopiero zacytowany, w ścisłym znaczeniu odnosi się do ożywionego, a nie do tymczasowego usprawiedliwienia, to jednak uczy, że niebo jest miejscem, gdzie usprawiedliwienie się odbywa; i to przeto znaczy, że tam także tymczasowe usprawiedliwienie się odbywa. I to, co się daje wywnioskować z listu do Żyd. 9: 24 jest wyraźnie nauczone w liście do Rzym. 3: 25, 22. W w. 25 Chrystus w tym, że On jest sprawiedliwością za wierzącego, jest nazwany pozafiguralną ubłagalnią, rzecz, która znajdowała się w Miejscu Najświętszym - w niebie. Natomiast w w. 22 On jest przedstawiony jako sprawiedliwość wszystkich wierzących więc usprawiedliwionych, jak również ofiarowanych wierzących. Przeto te dwojaki usprawiedliwienia wykonują się w niebie. Według Żyd. 1: 3 nasz Pan ogólnie przeczytał Swoją zasługę całemu Kościołowi jako klasie, gdy wstąpił do nieba, jako rzecz, sprawująca zbawienie Wieku Ewangelii. Lecz to nie oddziaływało na jednostki, jako takie, aż oni indywidualnie przyswoili je sobie tymczasowo - usprawiedliwiająca wiara, kiedy Jezus poczytalnie przypisał im Swoją zasługę, jako jednostkom, i ozywającą wiara i przez poświęcenie, kiedy Jezus aktualnie przypisał im Swoją zasługę jako jednostkom. Innymi słowy, ogólne przypisanie, uczynione w Dniu Zesłania Ducha Św., było za klasę, a zaś indywidualne przypisanie były za każdego jednego, gdy uwierzył dostatecznie. (Rzym. 3: 22 - 26; 10: 4, 10.) Różnica tu jest podobna tej w wybraniu: Zanim świat był stworzony, ta klasa była obrana (Efez. 1: 4), lecz każda jednostka była wybrana podczas Wieku Ewangelii przy spłodzeniu z Ducha. (2 Tes. 2: 13.) Oprócz tego, gdy kiedykolwiek zgrzeszymy po naszym tymczasowym usprawiedliwieniu, lub ożywionym usprawiedliwieniu i należycie poprosimy o przebaczenie, to Jezus tymczasowo, lub dożywotnie stosownie przypisuje Swoją zasługę dla naszego przebaczenia i przykrywa nas Swoją sprawiedliwością, (1 Jana 2: 1, 2.) Ten zarys tych przypisywań zasługi Lewitom Wieku Ewangelii jest także zawarty w figurze w. 12, w ofiarowaniu cielca na ofiarę za grzech przez Mojżesza.

(56) Jak pozafiguralny Mojżesz dokonał tych poczytalnych przypisań? Rozumiemy tę sprawę następująco: Był to, rozumie się, Jezus, który sprawił żal za grzechy przez kazanie Zakonu, i wiarę przez kazanie usprawiedliwiających zarysów Ewangelii, w Lewitach W. Ewangelii. Ci zaczęli pragnąć przebaczenia, gdy byli w żalu i prosili o nie; ale to tylko było przez serdecznie przyjęcie głoszonych im usprawiedliwiających zarysów Ewangelii, że oni osiągnęli usprawiedliwiająca wiarę - wiarę, która wierzy serdecznie, że Bóg dla zasługi Chrystusa przebacza grzesznikowi jego grzechy, przypisuje mu sprawiedliwość Chrystusową i zawiera pokój z nim. W momencie, kiedy taka wiara była osiągnięta w sercu żałującego grzesznika, Jezus przedstawił Ojcu, że On poczytalnie, (nie aktualnie) przypisuje mu Swoją zasługę; i przeto Bóg poczytalnie (nie aktualnie) przebaczył mu jego grzechy i poczytalnie (nie aktualnie) przypisał mu sprawiedliwość Chrystusową, i z tego powodu zawarł poczytalny pokój z nim. Jest to dlatego, że te wszystkie cztery akty były poczytalne, a nie aktual-

ne, że usprawiedliwieni z wiary są tymczasowo, a nie dożywotnie, usprawiedliwieni. Natomiast gdy po ich oryginalnym doświadczeniu usprawiedliwienia z wiary, Lewici W. Ewangelii zgrzeszyli i potem żalowali i wierzyli, że Chrystus przypisuje im Swoją zasługę na pokrycie tego grzechu i, że Bóg przyjął ją za niego, to Jezus dokonywał koniecznego poczytalnego przypisania za takich żałujących wierzących, a Bóg dokonywał koniecznego poczytalnego przypisania im. Tym sposobem On był ciągłym Zachowawcą ich tymczasowego usprawiedliwienia, a Bóg był jego Twórcą.

(57) Jak nasz Pan aktualnie przypisywał podczas Wieku Ewangelii, tj., jak w odróżnieniu od tymczasowego usprawiedliwienia, On ożywił usprawiedliwienie wierzących, tj., jak usprawiedliwiał ich usprawiedliwieniem do Żywota? Odpowiadamy, że po temu, gdy On przez Słowo sprawił w odpowiednich sercach wiarę poświęcającą się i miłość, i tym sposobem umożliwił im zupełnie poświęcić się Bogu, gdy Bóg był gotów przyjąć ich poświęcenie, nasz Pan ukazał się przed Ojcem (Do Żyd. 9: 24) i aktualnie przypisał im Swoją zasługę. Według porozumienia pomiędzy Ojcem a Nim, On odstąpił, o ile sięyczy tymczasowego poczytania, takiej ilości Swjej usługi, jakiej było potrzeba, na uczynienie tego poświęconego wierzącego doskonałym przez aktualnie przypisanie jej za wierzącego przed Bogiem; a to aktualnie umożliwiło Ojcu, zgodnie z Jego planem, przebaczyć temu danemu poświęconemu grzesznikowi, aktualnie przyczytać mu sprawiedliwość Chrystusową i aktualnie zawrzeć pokój z nim. To aktualnie na zawsze uwolniło danego wierzącego od wyroku Adamowego, jak również od przekleństwa jego własnych aktualnych grzechów Adamowych, i aktualnie uznało go doskonałym w sprawiedliwości. (Do Żyd. 10: 14.) Odtąd niemożliwym jest, aby on mógł umrzeć w Adamie, tj., umrzeć śmiercią Adamową. Ponadto, jakiegokolwiek grzechy z powodu słabości, lub nieświadomości, które on może potem popełnić, są przebaczone i pokryte sprawiedliwością, jeżeli on żałuje i wierzy względem tego; ponieważ wtedy nasz błogosławiony Orędownik (1 Jana 2: 1, 2) aktualnie przypisuje jemu przed Ojcem należytą zasługę dla jego przebaczenia i uczynienia go doskonałym w sprawiedliwości; wskutek czego Bóg aktualnie przyczytuje mu to, i przebacza, i poczytalnie jest uczyniony doskonałym i przyprowadzony do pokoju z Bogiem względem tych grzechów. Gdyby, Umiłowani, nie to łaskawe zarządzenie Pańskie dla nas, to byśmy wszyscy już dawno upadli nie do powstania; lecz przez nie możemy stać i zwyciężyć w wysokim powołaniu przez łaskę Bożą. Dziękujemy Bogu za takiego Zbawcę! Chociaż w. 12 nie odnosi się do ożywionego usprawiedliwienia, ponieważ Lewici Wieku Ewangelii nie doświadczają go, to jednak jest dobrze, w celu lepszego zrozumienia go i kompletności, zastanowić się nad nim w tej łączności, co jest powodem naszego przedstawienia go tutaj.

POZAFIGURALNA OFIARA CAŁOPALENIA

(58) W. 12 nie tylko rozkazuje Mojżeszowi ofiarować ofiarę za grzech, ale także ofiarę całopalenia. To reprezentuje, w Jego ofiarowaniu ofiary za grzech, że naszemu Panu było rozkazane przypisać Swoją zasługę poczytalnie żałującemu wierzącemu; a jego ofiarowanie ofiary całopalnej reprezentuje coś, co nasz Pan czyni wierzącemu w łączności z przebaczeniem Boskim, z przyczytaniem mu sprawiedliwości Chrystusowej, i z zawarciem pokoju z nim. W paragrafie 53 widzieliśmy, że Mojżeszowe (w. 12) ofiarowanie ofiary za grzech nie reprezentuje ofiarowania naszego Pana od Jordanu do Kalwarii, lecz Jego poczytalne przypisywanie zasługi tej ofiary w niebie za Le-

witów Wieku Ewangelii. Tak też rozumiemy, że Jego ofiarowanie ofiary całopalnej nie reprezentuje Boskiego objawionego przyjęcia ofiary Chrystusowej; ponieważ Bóg działa w tym objawieniu, tj., przez przebaczenie, przez przyczytanie sprawiedliwości Chrystusowej grzesznikowi i przez przyciągnięcie go w pokój z Sobą. Chociaż ofiara całopalna reprezentuje te czynności jako Boskie objawione przyjęcie ofiary za grzech, jednak ofiarowanie ofiary całopalnej **przez Mojżesza** reprezentuje pracę, którą nasz Pan wykonuje względem tego objawionego przyjęcia, przed, podczas i po przyjsciu żałującego grzesznika do wiary usprawiedliwiającej, w przyprowadzeniu go do pokoju z Bogiem, w powiększeniu jego wiedzy i sprawiedliwości i pobudzenia do poświęcenia, jako świadectwa, że Bóg przyjął Jego ofiarę za każdą jednostkę, która bywa usprawiedliwiona z wiary. I On sprawia te rzeczy w nich tak często, jak ich doświadczenia tego wymagają. Wszystkie te czyny są dokonane przez Słowo poparte odpowiednimi opatrnościami.

(59) Gdy my, którzyśmy ofiarowani, popatrzmy wstecz na nasze doświadczenia z Chrystusowem ofiarowaniem Jego ofiary całopalnej (zrozumianej tak, jak teraz jest wyjaśniona) w pokrewieństwie do nas, jako usprawiedliwionych wierzących, to możemy wszyscy świadczyć, że On wykonał taką służbę względem nas przez dotyczące nauki Słowa Pańskiego i przez rozmaite doświadczenia, w które On nas wprowadził. Te nauki On udzielił nam przez pastorów, przez nauczycieli i nadzorców Szkółek Niedzielnich, przez innych mniej więcej dojrzałych wierzących, przez świadectwa drugich, przez rozmowy i przez czytanie dotyczących ksiązek, szczególnie Biblii. Z pewnością wszyscy możemy przypomnieć sobie takie nauki, które sprawiają nam przyjemność, gdy przypominamy je sobie. I z pewnością możemy sobie przypomnieć, jak przez nie nasza wiara w przebaczenie nam, w nasze przykrycie sprawiedliwością Chrystusową i w nasz pokój z Bogiem, była podtrzymana, powiększona, zatwierdzona i uzupełniona, jak również przez to nasz pokój, radość i sprawiedliwość były powiększone. Na pewno wszyscy możemy sobie przypomnieć różne doświadczenia, które przyczyniły się do tego samego skutku. Czasami nasze spotkanie się z pięknym charakterem chrześcijańskim, lub pracownikiem opatrnościowo okazało się odświeżającym. Czasami sposobność udzielania pomocy grzesznikowi ku żalu za grzechy i wierze wzmocniło naszą wiarę. Czasami społeczność jednakich dusz, szczególnie po doświadczeniu z światem, wzmocniło nas w naszym usprawiedliwionym życiu. Czasami pomyślny wysiłek w służbie okazał się bodźcem dla naszej ufności. Czasami strofowanie, lub poprawienie, lub zachęcenie było opatrnościowo użyte ku wzmocnieniu słabnącej wiary. Czasami przykre karanie, lub zawiedzenie, lub wada okazała się być opatrnościowym doświadczeniem potrzebnym, aby nas przyprowadzić bliżej Pana w naszych błogosławieństwach usprawiedliwienia. Był to nasz wierny i miłujący Pan, który manipulował jakimkolwiek doświadczeniem w naszym życiu w celu zachowania, powiększenia, zatwierdzenia i skompletowania naszej wiary w przebaczenie naszych grzechów i w posiadanie sprawiedliwości Chrystusowej i pokoju z Bogiem. Tym sposobem nasz drogi Zbawca w Swjej wierności i nieustannym oddaniu się, gdy przybliżaliśmy się ku usprawiedliwieniu, i gdy byliśmy jeszcze niczym więcej, jak tylko Lewitami Wieku Ewangelii, usługiwał na naszą korzyść i przez takie czynienie ofiarował ofiarę całopalną za nas jako Lewitów Wieku Ewangelii, co też uczynił za wszystkich innych z tej samej klasy.

PRZEBŁAGANIE - POJEDNANIE

(60) Ostatnie zdanie w. 12 mówi nam o skutku sprawionym przez Mojżeszowe ofiarowanie ofiary za grzech i ofiary całopalnej. One miały sprawić przebłaganie - oczyszczenie Lewitów. To reprezentuje oczyszczający skutek ofiary za grzech i ofiary całopalenia naszego Pana odnośnie Lewitów Wieku Ewangelii. Nasz Pan jest dokonawcą pojednania. (Do Rzym. 5: 10, 11; 2 Kor. 5: 18, 19; Efez. 2: 16; Kol. 1: 20, 21.) Lecz Bóg jest źródłem dzieła pojednania. (2 Kor. 5: 18, 19; Kol. 1: 20.) Słowo **pojednania** nasuwa myśl, że dwie osoby, lub partie nie zgadzają się jedna z drugą; i ono znaczy, że obie są przyprowadzone do zadowolenia, zgody, jedna z drugą, **pojednane**. W tym wypadku jest to Bóg i grzesznik, którzy są w niezgodzie jeden z drugim. Bóg nie jest zadowolony z grzesznika z powodu jego grzechu, a grzesznik nie jest zadowolony z Boga z powodu Jego sprawiedliwości i karania za grzechy przeciwko tej sprawiedliwości. Bóg, jako źródło przebłaganie, czyli pojednania, zarządził na każdy krok jego wypracowania: (1) przez uczynienie Swego Syna ciałem; (2) przez umożliwienie Mu ofiarować się na śmierć; (3) przez wzbudzenie Go z umarłych; (4) przez zlecenie Mu aby przypisał tymczasowo za usprawiedliwionych, a dożywotnie za Kościół, Swoją zasługę, ażeby zadowolnić Boga z nimi podczas Wieku Ewangelii; (5) przez uczynienie usprawiedliwionych zadowolonymi ze sprawiedliwości Boskiej i Kościół zadowolony z Jego sprawiedliwości i świętości; (6) przez zlecenie Mu przypisania Swej zasługi za świat, ażeby zadowolić Boga z nich; i (7) przez uczynienie posłusznych z świata zadowolonymi z Boga. Można zauważyć, że punkty naznaczone (1), (2) i (3) są przygotowawczymi częściami dzieła pojednania, natomiast punkty naznaczone (4), (5), (6) i (7) są aktualnymi częściami dzieła pojednania; a punkt (2) jest zasłużoną podstawą zadowolenia Boga z wszystkimi, wykazaną w (4) i (6).

(61) Śmierć Chrystusowa jest zasłużoną przyczyną przebłaganie, pojednania (Rzym. 5: 10; 2 Kor. 5: 18, 19; Efez. 2: 16; Kol. 1: 20, 21.) On współdziałał w każdej z tych siedmiu części pojednania wymienionego, biernie w częściach (1) i (3), a czynnie w tych innych pięciu częściach. We wszystkich siedmiu z nich On jest narzędziem Boskim w dokonaniu pojednania. Bóg i nasz Pan używał ludzkich narzędzi do pomocy w tej pracy. Tymi byli apostołowie, prorocy, ewangeliści, pastory, czyli nauczyciele i nieurzędowi członkowie prawdziwego Kościoła, jak również urzędowi i nieurzędowi członkowie nominalnego kościoła. (2 Kor. 5: 18 - 20.) Te uwagi przygotowują nas do jaśniejszego zobaczenia pozafigury pracy pojednania wspomnianej w w. 12. Przez ofiarowanie pozafiguralnego cielca ofiary za grzech (w. 12), tj., począłne przypisanie Swej zasługi za Lewitów Wieku Ewangelii, nasz Pan wykonał tę pracę podaną pod punktem (4), tj., uczynił Boga zadowolonym z Lewitów Wieku Ewangelii; a przez ofiarowanie cielca ofiary całopalenia, tj., usługiwanie Lewitom Wieku Ewangelii Słowem i opatrnościami, sprawił, powiększył, zatwierdził i skompletował w nich wiarę w Boskie przebaczenie im, w począłne przypisanie im zasługi Chrystusowej i przyprowadził ich w pokój z Nim i sprawił w nich więcej dotyczącej wiedzy i sprawiedliwości, przez co nasz Pan wykonał pracę dotyczącą się punktu (5), tj., uczynił Lewitów Wieku Ewangelii zadowolonymi z Boga. Te dwie rzeczy przeto są zamierzonymi skutkami - uczynieniem przebłaganie, pojednania - ofiarowania przez naszego Pana pozafigur ofiary za grzech i ofiary całopalenia w. 12. Z pewnością nasze badanie w. 12 przyniosło nam pod uwagę pewne piękne prawdy. Ten wiersz kończy zlecenia, dane Mojżeszowi odnośnie oczyszczenia Lewitów.

(62) W. 13 podaje zlecenia dane Mojżeszowi względem poświęcenia Lewitów. One składają się z dwóch rzeczy: (1) z rozkazania Mojżeszowi, aby je postawił przed Aaronem i synami jego i (2) z rozkazania Mojżeszowi, aby obracał ich przed Panem jako ofiarę obracania. Wyrażenie, stać przed kimś, jako urzędnik, co jest użytym tego wyrażenia tutaj, znaczy służyć mu w jakimś urzędzie. (4 Moj. 16: 9; 5 Moj. 10: 8; Sędz. 20: 28; 1 Sam. 16: 22; 1 Król. 10: 8; 12: 6, 8; Przyp. 22: 20; Jer. 35: 19; Dan. 1: 5, 19; Obj. 7: 9; 8: 2.) Przeto zlecenia dane Mojżeszowi tutaj, znaczy wziąć Lewity do urzędu, jako sługi Aarona i jego synów. To, rozumie się, znaczy poświęcenie ich, aby służyli kapłaństwu. To drugie zlecenie, aby obracał ich jako ofiarę obracania przed Panem, znaczy poświęcenie ich do ustawicznej służby Panu, w której ich władze miały być podniesione do końca w służbie dla Pana ku Jego chwale. Tam nie jest nic wspomniane o zleceniu, żeby oni stali przed zgromadzeniem Izraela (4 Moj. 16: 9), ponieważ o ile się dotyczyło pracy na ich korzyść, to ono jest zawarte w tych drugich dwóch zleceniach, a po drugie oni nie mieli być uczynieni podwładnymi zgromadzenia Izraelskiego, tak jak oni byli podwładni Bogu i kapłaństwu. Innymi słowy, ich służba ku Izraelowi była formą, jaką ich służba ku Bogu i kapłaństwu przybrała i nie była, jako taka niezależną służbą dla zgromadzenia. Było to tylko po ukończeniu poświęcenia Lewitów Panu i kapłaństwu Aaronowemu, że Lewici zupełnie stanowili poświęcone pokolenie; i przeto tylko odąd Lewici byli odłączeni, według określenia w. 6 - 13, od synów Izraelskich i stali się Lewitami Pańskimi, według w. 14.

(63) Figury w. 13 mają bardzo zadziwiające pozafigury, które teraz będziemy badali. W w. 13 tak, jak i w innych miejscach, Aaron reprezentuje Kościół jako podkapłaństwo, a Mojżesz tak, jak w pozostałej części tego rozdziału, reprezentuje naszego Pana, jako Wykonawcę Jehowy. Mojżesz stawiając Lewity przed Aarona i jego synów, reprezentuje naszego Pana, jako Wykonawcę Jehowy, stawiając Lewitów Wieku Ewangelii na urząd Lewicki do oficjalnej usługi kapłaństwa Wieku Ewangelii Głowy i Ciała. To znaczy, że ich urzędem było służyć kapłaństwu, i że Bóg im dał ten urząd przez wykonawcze czyny naszego Pana. Ich służba, jako taka, była zobrazowana (1) przez rozmaite usługi Lewitów Gersonickich. Oni mieli jako Gersonici Wieku Ewangelii służyć Jezusowi i Kościołowi: jako Łobnicy przez przyprowadzanie grzeszników do pokuty i wiary i usprawiedliwienia, a jako Semeici przez poprowadzenie usprawiedliwionych do poświęcenia. Przeto oni służyli kapłaństwu dwójakimi sposobami: pozyskiwaniem nowych Lewitów i także nowych kapłanów dla klasy Chrystusa. Tym sposobem postawienie ich przed Jezusa i Kościół umieściło ich w urząd Lewitów Gersonickich Wieku Ewangelii, w którym oni byli przygotowani dla użytku Jezusa i Kościoła w wykonywaniu takich usług i w którym byli gotowi na zawołanie kapłaństwa dla takich usług.

Bereañskie Pytania do Powyższego

(21) Na jakiego jeszcze cielca jest nasza uwaga zwrócona w w. 8? Co nie mamy rozumieć z tego? Ile ofiar z Siebie uczynił nasz Pan? Udowodnij. Jak w tem różnił się figuralny cielec od pozafiguralnego? Jeżeli nie jeszcze jedną ofiarę, to co ta ofiara całopalenia figuruje? Przeczytaj potwierdzenie z Cieni Przybytku. Jak my wiemy, że ofiara całopalenia reprezentuje Boskie objawione przyjęcie ofiary? Które pięć przykładów dowodzą to? Co było znakiem przyjęcia czterech z nich?

(22) Jak Bóg objawia Swoje przyjęcie w pozafigurze? Dlaczego tak jest? Jak to będzie w Tysiącleciu? Jak to jest czyniono odnośnie Kościoła podczas W. Ewang.? Do których z tych w. 8

odnosi się pozafiguralnie? Do czego się odnosi ofiara całopalenia w. 8? Jak to jest uczynione odnośnie usprawiedliwionych podczas W. Ewang.? W czym będzie pomocna, właściwa odpowiedź? Ilu sposobami Bóg objawił Swoje przyjęcie? Co było pierwszym z tych? Drugim? Trzecim? Czwartym? Piątym? Szóstym? Siódmym? Ku jakiemu końcowi ostatnie trzy nie służyły? Dla jakiego celu one służyły? Do jakiego celu pierwsze trzy z tych służyły? Jak my to wiemy?

(23) Ażeby zrozumieć akuratną rolę ofiary za grzech i ofiary całopalenia w. 8, co musi być zrozumiane? Gdzie znajdujemy znaczenie ofiary śnieżnej? Co tam mówi, że ona reprezentuje? Co chwalenie Jehowy znaczy? Jaki mamy przykład tego? Jakże dwa znaczenia ma słowo *czcić*? Które z tych jest zwykle nie uważane jako czczenie? Jakże słowa Chrystusa udowadniają jedno z tych znaczeń? Jakże inne ustępy dowodzą to samo? Jak każdy z nich to czyni? Jak więc pozafiguralna ofiara śnieżna jest ofiarowana? Jak można to powiedzieć więcej w skróceniu? Jak figura nasuwa to znaczenie w pozafigurze? Jaki zarys pozafiguralnej ofiary jest nam dany pod uwagę przez ofiarę śnieżną?

(24) Nad czym może być dobrze jeśli się tu zastanowimy? Dlaczego? Co nie jest reprezentowane przez każdą odmienną formę figuralnych ofiar? Co jest przez nie reprezentowane? Jakże pozafiguralne formy ofiary były w ofierze naszego Pana? Co to nie znaczy? Dlaczego nie? Ogólnie jak one są spokrewnione z Jego jedną ofiarą? Jaki zarys pokazuje nam Jego ofiara za grzech? Jego ofiara całopalenia? Jego ofiara śnieżna? Jego ofiara pokoju? Jego ofiara dobrowolna? Jego ofiara dziękczynna? Jego ofiara chwały? Czyja jedna ofiara ma te same siedem faz? Przez co je poznajemy? W streszczeniu, co te fazy nie figurują, a co figurują? Z jakimi innymi pozafigurami mają łączność niektóre z nich?

(25) Do czego jesteśmy przygotowani przez powyższe wyjaśnienia? Co takie wyrozumienie nam przyniesie? Jaką pozafigurę nasuwa nam ofiara śnieżna w. 8? Jakże ograniczenie do takiego ogłoszenia nasuwa nam łączność ofiary śnieżnej z ofiarą za grzech? Z ofiarą całopalenia? Jak Bóg objawia Swoje przyjęcie ofiary Chrystusa połączonej ze sceną spraw podanych w w. 8? Jakże kazanie jest symbolizowane w w. 8? Co pozafigura tym sposobem pokazuje? Co doświadczenia usprawiedliwionych mają do mówienia na ten widok wypadków? Doświadczenia poświęconych spoglądających wstecz? Co to czyni z naszym wytłumaczeniem w. 7 i 8? Co zacytowane ustępy czynią z tem?

(26) Dlaczego powinniśmy zbadać tę sprawę jeszcze lepiej? Co narzędzia Boskie uczyniły po wykonaniu pozafigur w. 7? Co takie kazanie najpierw przedstawiło? Przeczytaj i wytłumacz ustępy dowodzące to. Do jakiej wielkiej ofiary za świat miłość Boża pobudziła Go, według takiego kazania? Jaki fakt dotyczący się charakteru Chrystusa takie kazanie ogłosiło? Przeczytaj i wytłumacz potwierdzające ustępy. Co odnośnie stosowności Chrystusa do kazania przedstawiło? Przeczytaj i wytłumacz dotyczące ustępy. Jaki dotyczący fakt do kazania przedstawiło? Przeczytaj i wyjaśnij ustępy dowodzące to. Co takie kazanie przedstawiło odnośnie skuteczności takiej ofiary za grzech? Udowodnij to każdym zacytowanym ustępem. Co względem takiego kazania pokazują fakty przed i po dniu Zesłania Ducha Św.?

(27) Co nie jest włączone w powyżej podanym wyjaśnieniu ofiary za grzech? Dlaczego nie? W czym ona jest zobrazowana? Dlaczego tak? Iloraka ona jest i wymień je? Czyjemi aktami włącznie one są? Dlaczego? Z jakich aktów składa się usprawiedliwienie? Jaki jest wynik Boskiego uczynienia tych dwóch rzeczy? Co nie mamy rozumieć, że przyniesienie ofiary za grzech w. 8 reprezentuje? Dlaczego nie? Co ono reprezentuje? Co to jeszcze dowodzi? Co przyniesienie ofiary całopalnej w. 8 nie reprezentuje? Co reprezentuje? Co musi poprzedzić głoszenie myśli o pozafiguralnej ofierze całopalenia w każdym indywidualnym wypadku? Dlaczego? Do czego więc w. 8 wyłącznie się odnosi? Do czego się nie odnosi? Jak to jest pokazane figuralnie?

(28) Jaki fakt i jaką naukę Pisma św. widzieliśmy powyżej? Co jeszcze daje się udowodnić takimi samymi dowodami? Jaka mowa w. 8 dowodzi to figuralnie? Z czego składała się ofiara śnieżna? Co mąka tej ofiary reprezentuje? Oliwa? Która jest pierwsza, a która druga Prawda podana w przedstawieniu pozafiguralnej ofiary całopalnej i śnieżnej? Jakże akty Boskie określają te dwie prawdy? Co te dwie rzeczy czynią dla grzesznika w stosunku do Prawa Bożego? Czemu to tak jest? Jak trzecia rzecz naturalnie wypływa z tych dwóch rzeczy? Co te trzy akty dowodzą odnośnie Boskiego usposobienia do ofiary Chrystusowej?

(29) Czego Biblia uczy względem dowodów Boskiego przebaczenia grzechów? Przeczytaj i pokaż to z zacytowanych ustępów. Jak głoszenie o przebaczeniu grzechów jest połączone z poselstwem Ewangelii? Które ustępy dowodzą to i jak? Kto najpierw głosił to poselstwo? Kto odtąd? Co nasze doświadczenia u-

czą nas odnośnie tego punktu? Jaki wniosek możemy wyciągnąć z tych zastanowień?

(30) Co dalej wiemy z tej łączności z Pisma św. i z doświadczeń? Czego Biblia uczy o tej dalszej rzeczy? Dlaczego musimy mieć sprawiedliwość Chrystusową przypisaną? Jaki fakt udowodni to? Jakim sposobem jedynie możemy zadosyć uczynić wymaganiom Zakonu odnośnie posłuszeństwa? Jakże ustępy dają pierwszy dowód tego? Wykaż to w każdym ustępie? Które ustępy dają drugi dowód tego? Wykaż to w każdym ustępie. Jakim sposobem sprawiedliwość Chrystusowa nie mogłaby być uczyniona naszą natychmiastowo? A jakim natychmiastowo? Jakim sposobem ona będzie uczyniona czyjaś w Tysiącleciu? Jak to udowodnimy? Jakim sposobem ona staje się nasza w usprawiedliwieniu? Kto najpierw ją głosił żałującym? Kto odtąd? Jak my to wiemy? Jaki wniosek winniśmy wyciągnąć z tego?

(31) Co jest trzecim zarysem pozafiguralnej ofiary całopalenia połączonym z usprawiedliwieniem? Co było czynione z nim podczas całego W. Ewang.? Czem jest grzech względem Boga? Czem on czyni grzesznika względem Boga i Szatana? Jaki jest skutek tego względem Boga? Jak Bóg postępuje wskutek tego? Jakim staje się grzesznik względem Boga? Przeczytaj dane ustępy i udowodnij tę myśl. Co jest jedną z największych przykrości zgryzoty sumienia? Przeczytaj dane teksty i pokaż to z nich. Jaki jest jeden ze sposobów (trzeci), przez który Bóg pokazuje, że On przyjmuje ofiarę Chrystusową? Przeczytaj stosowne ustępy i pokaż tę myśl z nich. Kto najpierw to głosił? Które ustępy udowadniają to? Jak one to czynią? Przez kogo to było odtąd czynione? Co więcej to udowodni? Co więc z powyższej dyskusji widzimy odnośnie tego punktu? Odnośnie wszystkich dotyczących punktów?

(32) Na którą myśl powinniśmy znowu położyć nacisk odnośnie w. 8? Czego ona nie określa? Do jakich myśli ona się ogranicza? Gdzie działalność wiary jest podana z naciskiem w tym rozdziale? Jakiego przekonania doznają nasze serca i umysły przez nasze obecne badanie? Które zastanowienia sprawują to? Co to czyni z nauką naszego Pastora o tymczasowym usprawiedliwieniu? Do czego powinno posłużyć nam nasze ucztowanie na w. 5—8? Dlaczego tak wiele ustępów było cytowanych w tym artykule? Jak mamy się zapatrywać na usprawiedliwienie z wiary i dotyczące go prawdy względem prawd następujących po nim? Dlaczego Pismo św. kładzie taki wielki nacisk na nie?

(33) Czego spodziewalibyśmy się naturalnie z łączności myśli w. 8 i 12? Z jakich powodów to naturalne spodziewanie nie jest zadowolone? Jaka jest jedna z myśli wyciągniętych z w. 8—11? Co w. 9 szczególnie pokazuje? Jak to jest wykazane w pierwszym zdaniu w. 9? Udowodnij z zacytowanych ustępów, że prawdziwy Kościół jest pozafiguralną świątynią i Przybytkiem? Co w. 9 przedstawia fakt, że czynność z pozafiguralnymi Lewitami miała być publiczną? Czem więc Bogu upodobało się odznaczyć transakcję z Lewitami?

(34) Ile rzeczy czyniono Lewitom w figurze i pozafigurze tego rozdziału? Jak nie używamy i jak używamy słowa Lewici w tej łączności? Jakże trzy rzeczy musiały być dokonane, ażeby wykonać transakcję uczynienia poświęconego pokolenia z niekapłańskich potomków Lewiego? Jak te wszystkie trzy rzeczy musiały być uczynione? W jaki sposób figura wskazuje ten zarys tych trzech czynów? W jaki sposób pozafigury tych trzech czynów muszą być wykonane? Przed którymi dwiema klasami musiała figura i pozafigura być dokonana? W jakich kościołach te pozafigury były dokonane? Jak? Kto stanowiął je? Jak długo to trwało przed prawdziwym Kościołem?

(35) Jakimi dwiema przeważnie sposobami ćwiczenia byli grzesznicy, dający posłuch, pozyskani w obrządkowych kościołach? Jaki był wynik tego odnośnie uczących się katechizmu? Dlaczego tak było? Przez co to było uczynione więcej solennie? Ile członków kościoła było obecnych podczas takiego nabożeństwa? Czego nie doświadczyli wszyscy, co byli bierzmowani? Którzy tylko z nich doświadczyli tego? Jak ci, co byli bierzmowani byli uważani? Przez które dwie klasy w zborach? Co oni podczas tego nabożeństwa publicznie wyznali? Kto tym sposobem rzeczywiście przyprowadził ich publicznie przed prawdziwy i nominalny Kościół? W jakich jeszcze kościołach to samo się działo w zasadzie? Z jaką różnicą? Jakże były główne formy przekonywania w takich kościołach? Jakże jeszcze rzeczy były używane w tych dwojakich kościołach? Które były przeważnie tam używane? W czym one się zgadzały i różniły względem metod ćwiczenia? Przez kogo kazanie było przeważnie dawane? Jak ucześniezano na takie kazania? Kto był publicznie widziany jako taki? Przez kogo? Co to dowodzi? Jakim sposobem byli ogłoszeni ci, co przyszli prywatnym sposobem do usprawiedliwienia? Co uczynimy odnośnie wyjaśnienia jawności czynów zobrazowanych w w. 11 i 13? Co trzeba nam tu tylko nadmienić?

(36) Ile ważnych rzeczy jest nam przedstawionych w w. 10? Która jest pierwszą z tych? Jak niektórzy błędnie rozumieją wy-

rażenie, postawisz je przed Panem? Któremu ustępowi było to znaczenie nadane przez Strażnicę? W jakim celu? Co nie jest koniecznym, ażeby być w obecności Boskiej? Dlaczego nie? Udowodnij z zacytowanych ustępów, że wyrażenia: przyprowadzić i postawić przed Bogiem, lub być przed Bogiem, nie znaczą, aby być w izbie tronu Jehowy, tak mówiąc? Co te wyrażenia znaczą? Jak to znaczenie stosuje się w w. 10? Jak to się stosuje do pozafiguralnych Lewitów? Jak można widzieć, że tak było z każdym z czterech zarysów Lewitowstwa? Co więc znaczy rozkaz pierwszy w w. 10 pozafiguralnie?

(37) Jaką drugą rzecz omawia w. 10? Ile symbolicznych znaczeń Biblia nadaje wyrażeniu, kłaść ręce? Które jest pierwsze z tych? Jaki jest pierwszy fakt, który to udowodnia? Jaki jest drugi fakt, który to dowodzi? Jakie jest drugie symboliczne znaczenie tego wyrażenia? Udowodnij to z czterech ustępów. Jakie jest trzecie symboliczne znaczenie tego wyrażenia?

(38) Dlaczego pierwsze z tych znaczeń nie stosuje się do w. 10? Jak Aaronowy cielec oczyszczenia jest spokrewniony z myślą **reprezentacji**? Przez co, jednak to nie jest symbolizowane w łączności z cielcem? Dlaczego nie? Dlaczego drugie znaczenie nie może być symbolizowanie do w. 10? Udowodnij to biblijnie. Które znaczenie musi więc być stosowne? Jakie ono jest? Co więc jest zobrazowane przez kładzenie rąk Izraelitów na Lewitów? Co to reprezentuje? Co to reprezentuje w doświadczeniu Lewitów odnośnie ich wiary i usprawiedliwienia? Odnośnie ich publicznego wyznania w jakiegokolwiek formie? Jakie było nasze doświadczenie pod tymi trzema względami? Wśród jakich czynów były one przechodzone?

(39) W jakich jeszcze zakresach było to zatwierdzenie okazane? Jaki był jeden z tych? Kogo Gersonicy jako Libnici i jako Semeici reprezentują? Jako co była pozafiguralna praca Libnicko-Gersonicka wykonywana? Co było koniecznym do wykonania takiej pracy? Przez kogo takie przygotowanie było dawane? Jakim sposobem nominalni chrześcijanie indorsowali pozafiguralnych Libnitów otrzymujących takie przygotowanie? Jak oni ostatecznie położyli ręce na pozafiguralnych Libnitów? Jakie ilustracje to wyjaśniają? Jak oni zwykle to czynili? Jak oni kładli swoje ręce na Semeitów z poglądu porównawczego? Jaka była praca pozafiguralnych Semeitów? Przez kogo i jak ta praca była zwykle wykonywana? Jak pozafiguralni Izraelici położyli swoje ręce na nich?

(40) Co było wykazane o tym przedmiocie dotąd? Na kogo jeszcze oni położyli ręce? Kogo reprezentowali Muzy-Merarycy? Kogo reprezentowali Maheli-Merarycy? Jak pozafiguralni Izraelici kładli ręce na pozafiguralnych Muzytów? Mahelitów? Jaką jeszcze inną rodzinę pozafiguralnych Lewitów oni w ten sposób traktowali? Jakie wykłady i dzieła dostarczali nam pozafiguralni Amramicy? Ezaarycy? Hebronicy? Pozafiguralni Husyjelicy? Jak pozafiguralni Izraelici kładli ręce na nich? Co więc jest w streszczeniu pozafiguralnego drugiego zdania w w. 10?

(41) Co możemy teraz właściwie zauważyć? Co jest pierwszą przyczyną umieszczenia w. 9—11 tam, gdzie one są? Jaki fakt nie usuwa tego? Jaka jest druga przyczyna tego? Jak oddziaływała na nas badanie 4 Ks. Moj. 8:5-10? Dlaczego?

(42) Jak daleko doszliśmy z naszym badaniem 4 Ks. Moj. 8? Jak brzmi właściwie przetłumaczenie w. 11, według notatki na marginesie? O jakich dwóch ofiarach nie było dane wyjaśnienia w paragraf. 24? Co reprezentowała ofiara obracania w figuralnym poświęceniu kapłanów? Co reprezentuje ofiara podnoszenia? Czego ofiara obracania w. 11 nie reprezentuje? Czyja ona jest? Przez kogo była ona ofiarowana? Kto składa ofiarę obracania w w. 13? Co te dwie ofiary obracania powinny sugestionować odnośnie pozafigury? Ile ich jest w pozafigurze? Jak ten opis jest umieszczony w łączności z opisem, o usprawiedliwieniu Lewitów? Gdzie to ostatnie jest omawiane? Dlaczego w. 9—11 są umieszczone pomiędzy w. 8 a 12? Jaka jest łączność pomiędzy rzeczami zobrazowanymi w w. 11, a rzeczami zobrazowanymi w w. 12? Jaki to ma skutek na umieszczenie w. 11 tam, gdzie on jest? Przez co się to okaże?

(43) Co jest pozafigurą obracania Lewitów, jako ofiara obracania przez Aarona? Kogo Aaron tu reprezentuje? Co obracanie Lewitów reprezentuje? Co to reprezentuje, że to było uczynione przed Panem, czyli Panu? Jak cel tej ofiary obracania jest podany w w. 11? Od czego, omawianego w w. 13, on się różni? Jakie trzy fakty pomagają nam zrozumieć pozafigurę? Co to znaczy, że Chrystus ofiarował ich, jako ofiara obracania **od pozafiguralnych synów Izraelskich**?

(44) Przez co pozafigury w. 11 staną nam się jasne? Pod jakimi względami Lewici Wieku Ewangelii byli przygotowani? Gdzie się już zaczęło to przygotowanie pozafiguralne? Jak kazanie, zobrazowane w w. 8, poskutkowało na nie? Jaka uwaga, dana powyżej, była uzasadniona na przygotowawczej pracy zobrazowanej w w. 7 i 8? Jak to oddziaływała na daną pozycję w. 11? Co jest podane w w. 12? W których jeszcze wierszach jest ta przygoto-

wawcza praca podana? Dlaczego tak? Więc co znajdujemy w tych faktach odnośnie pozycji w. 11?

(45) Kiedy to przygotowanie przeważnie się odbywa? W czym to przygotowanie się różni? Co obejmuje ich przygotowanie serca? W czym oni przez to uczynili postęp? Jak długo oni kształcili się w zaletach serca? Z jakim skutkiem? Jaki był skutek, gdy ona stała się kontrolującym zabiegiem? Czego ich lewickie przygotowanie nie obejmowało? Co obejmowało? Co uwarunkowało stopień takiego przygotowania? W jaki sposób to się staje widocznym? Jakie przykłady pokazują to?

(45) Jakim było powyższe przygotowanie? Jaki był skutek tegoż? Co było najjaśniejszym wyrażeniem o lewickim przygotowaniu? Jak długo trwało np., to, które przechodzili pastory, tj., Gersonicy W. Ewang.? Do jakich szkół oni zwykle uczęszczali? Jaki kurs oni zwykle obierali w kolegium? Jakich języków szczególnie oni się uczyli? Jakich jeszcze gałęzi? Jakich czterech przedmiotów w teologii oni się zwykle uczyli? Jakich przedmiotów systematycznej teologii oni się uczyli? Egzegetycznej (objaśniającej i krytykującej Pismo św) teologii? Historycznej teologii? Praktycznej teologii? Co im pomagało zastosować swoją wiedzę w praktykę, zanim otrzymali swoje posady? Jak to przygotowanie było udzielane tam, gdzie nie było kolegów i seminariorów? Jak misjonarze byli przygotowywani? Jak świeccy Gersonicy byli przygotowywani? Co prawie zawsze odznaczało przygotowanie Gersonitów W. Ewang.? Jak to było zobrazowane w ich podwójnych uczestnikach ich przygotowywania?

(47) Jaka druga klasa Lewitów była także obracana? Które to są dwie klasy pozafiguralnych Merarytów? Co było pozafiguralnym obracaniem wydawców? Jakie zarysy to obejmowało? Przez jakie sfery pracy zazwyczaj oni przechodzili? Który oddział pozafiguralnych Merarytów był tym sposobem ofiarowany? Który jeszcze oddział Merarytów otrzymywał takie przygotowanie? Czego to wymagało od nich, szczególnie od niektórych z nich? Gdzie oni byli przygotowani? Jaki był charakter niektórych z ich notatek? Jaką wartość niektóre z nich miały? Jakie jeszcze rzeczy oni czasami dostarczali? Co było koniecznym do takiej pracy? Jaka jeszcze grupa pozafiguralnych Mahelitów musiała przechodzić przygotowanie? Co nasz Pan miał do czynienia z tem?

(48) Którzy z Lewitów W. Ew. musieli przechodzić najpilniejsze przygotowanie? Dlaczego? Czem oni zwykle byli? Czem niektórzy z nich wyjątkowo byli? Kto był znacznym wyjątkiem z pomiędzy nich? Jakie ćwiczenie zwykle musieli oni przechodzić? Jakie czworakie dzieła oni wydali? Co to znaczyło? Jak oni je przechodzili? Dlaczego tak było? Jakimi dwoma sposobami oni pracowali? Czem byli wśród Lewitów Kaaci W. Ewang. Komu ich dzieła były najpomocniejsze? Czego pozafigurą było ich długo-trwające przygotowanie? Jak był udział naszego Pana w tem zobrazowany? Udział nominalnego ludu? Boski udział? Jak to było pokazane w figurze?

(49) Do czego teraz przystępujemy w naszym badaniu? Jak w. 12 równa się w zawartości z innymi wierszami 4 Moj. 8? Dlaczego? Co już było dostatecznie udowodnione, co do w. 12? Jak jego pierwsze zdanie brzmi? Co te słowa reprezentują? Co Biblia uczy odnośnie Jezusa i zastępstwa? Przeczytaj ustępy zacytowane i udowodnij to z nich. Jakimi dwoma sposobami te ustępy udowadniają zastępstwo? Co jest udowodnione o tych drugich? Jak to jest? Jak to zastępstwo jest zobrazowane?

(50) Co reprezentuje oparcie rąk Lewitów na cielecu ofiary za grzech? Jaka jest łączność pomiędzy reprezentacją i zastępstwem? Co to udowodnia? Co znaczy kładzenie rąk na zastępcę? Co więc jest ogólnie zobrazowane przez kładzenie rąk Lewitów na ofiarę za grzech? Co szczególnie jest przez to zobrazowane? Co jest ogólnie zobrazowane przez ich kładzenie rąk na ofiarę całopalną? Co szczególnie jest przez to zobrazowane? Proszę zsumować te pozafigury.

(51) Co jest literalnym znaczeniem słowa przetłumaczonego **kląć**? Dlaczego powinno się na to kląć nacisk tutaj? Czem można wiarę symbolicznie nazywać? Dlaczego? Która jest największa zaleta? Która jest teraz najważniejsza zaleta? Dlaczego? W jakiej czynności jest jej opierający się charakter szczególnie znaczny? Jak nasz Pastor określił ją? Jak zacytowane ustępy udowadniają to określenie? Przez co przychodzi wiara? Jak Pismo św. udowadnia to? Co jest podstawą wiary, a co jej wyższą budowlą? Jakie są składniki tej podstawy? Nadbudowli? Przeczytaj i wytłumacz ustępy prowadzące te rzeczy. Co usprawiedliwiająca wiara czyni z temi dwoma zarysami wiary? Względem kogo? Przeczytaj i wykaż to z zacytowanych ustępów. Względem kogo jest wiara także czynna w tych dwóch zarysach usprawiedliwienia? Jakimi trzema sposobami? Przeczytaj i wykaż to z zacytowanych ustępów. Zesumuj czynność wiary w tych dwóch zarysach względem Chrystusa i Boga. Przez co to wszystko jest zobrazowane?

(52) Co następnie w w. 12 jest nam dane pod uwagę? Kto myślelibyśmy naturalnie, że otrzymałby to zlecenie? Kto aktualnie otrzymał je? Co jest pokazane odnośnie tego punktu w w. 21?

Jak ta sprawa jest zharmonizowana w figurze? W pozafigurze? Dlaczego Aaron i Mojżesz są połączeni w tych ofiarach? Jakże trzy fakty są udowodnione przez te zastanowienia?

(53) Co nie mamy rozumieć, że jest zobrazowane w ofiarowaniu ofiary za grzech w w. 12? Dlaczego nie? Jak Chrystusowe ofiarowanie Samego Siebie stoi chronologicznie względem wierzenia żałującego grzesznika? Co więc jest zobrazowane przez Mojżeszowe i Aaronowe ofiarowanie ofiary za grzech Bogu w w. 12? Jakże czyny nie są zobrazowane przez nie? Jakże są zobrazowane przez nie? Co udowodnią ten pogląd? Co to umożliwia nam widzieć? Jaki był pogląd naszego Pastora początkowo w Parousji odnośnie tego, kiedy okup był zapłacony i kiedy pojednanie z Bogiem było dokonane? Jaki jest jego późniejszy całkowity pogląd względem dotyczących spraw? Jakże ustępy dowodzą, że ten późniejszy pogląd jest właściwy? Co ta figura czyni z tymczasowym usprawiedliwieniem? Co powinniśmy myśleć i czynić odnośnie tej typologii?

(54) Jakże cztery klasy udowodniają tymczasowe usprawiedliwienie? Którzy to są tymczasowo usprawiedliwieni? Komu zaśluga Chrystusowa nie mogła być aktualnie przypisana? Dlaczego? Kto więc był tymczasowo usprawiedliwiony? Kto jeszcze musi przeto mieć usprawiedliwienie? Jak list do Rzym. 4:3-9 udowodnia tę naukę? Jaka jest różnica pomiędzy tymczasowym, a ożywionym usprawiedliwieniem? Przeczytaj i wykaż jak zacytowane ustępy udowodniają ożywione usprawiedliwienie? Przeczytaj i udowodnij to z zacytowanych ustępów, omawiających **wierzenie weń**. Przeczytaj i udowodnij z zacytowanych ustępów, omawiających **uwierzenie nań**, że Biblia omawia tymczasowe usprawiedliwienie.

(55) Gdzie te usprawiedliwienia są dokonane? Do którego z tych odnosi się tekst Do Żyd. 9:24? Dlaczego? Co on uczy, chociaż nie bezpośrednio? Jak teksty Do Rzym. 3:25 i 22 dowodzą, że tymczasowe usprawiedliwienie odbywa się w niebie także? Gdzie odbywa się odbywają? Według tekstu Do Żyd. 1:3, jakie przyczytanie było uczynione, gdy Chrystus wstąpił do nieba? Kogo to się nie tyczyło? Kiedy indywidualne przypisywania były uczynione? Jakże dwojaki one były? Której jest podobna różnica tutaj uczyniona? Przez co ta druga różnica jest udowodniona? Kiedy jeszcze poczytanie, lub aktualne przypisywania są czynione jednostkom? Czego w. 12 uczy odnośnie tego przedmiotu?

(56) Jak Chrystus dokonał tych przypisywań? Jaką przygotowawczą pracę On wykonał? Jaka jest usprawiedliwiająca wiara? Co Jezus czyni, skoro taka wiara jest osiągnięta? Co Bóg wtedy czyni? Dlaczego ktoś jest tylko tymczasowo usprawiedliwiony? Pod jakimi jeszcze warunkami Jezus tylko poczytalnie przypisuje Swoją zasługę? Co Bóg wtedy czyni? Czem te rzeczy czynią Boga i Chrystusa, co do tymczasowego usprawiedliwienia?

(57) Jak nasz Pan aktualnie przypisywał Swoją zasługę? Jakże usprawiedliwienie to sprawuje? Jakże są Jezusowe czyny w ożywianiu czyjeś usprawiedliwienia? Jakże są Boskie czyny w ożywianiu czyjeś usprawiedliwienia? Co ożywienie usprawiedliwienia skuteczniejsza? Co wynika z tego, co się tyczy śmierci Adamowej? Co staje się z grzechami popełnionymi później, za które się żałowało? Dlaczego w Chrystusowych i Boskich dotyczących czynności? Czemu to zapobiega i co z tego wynika? Dlaczego w. 12 nie odnosi się do ożywionego usprawiedliwienia? Dlaczego ono było w krótkości tu omawiane?

(58) Jakże dwie rzeczy rozkazuje w. 12 uczynić Mojżeszowi? Co jego uczynienie pierwszej z tych reprezentuje? Ogólnie, co jego uczynienie drugiej z nich reprezentuje? Co w paragrafie (53) widzieliśmy, że nie było, a co było, zobrazowane w Mojżeszowym ofiarowaniu ofiary za grzech? Co jego ofiarowanie ofiary całopalnej nie reprezentuje? Dlaczego nie? Co reprezentują te akty Boskie? Co musi być zobrazowane w Mojżeszowym ofiarowaniu ofiary całopalnej? Dlaczego tak? Co następuje z tego powodu? Co udowodnią ten wynik? Jakże czynności Jezusowe są pozafigurami Mojżeszowego ofiarowania ofiary całopalnej? Ilu sposobami on to czyni? Jaki jest pierwszy z tych? Jakimi naukami On dokonuje pierwszego z tych dwóch? Jaki jest drugi z tych? Jak On osiągnął przez niego skutek zamierzony? Jak więc można zsumować Jego pracę w tem? Co On przez to dokonał?

(59) Co my, jako ofiarowani wierzący, możemy świadczyć odnośnie tego przedmiotu? Przez kogo i co Jezus nam głosił dotyczącymi naukami? Co możemy sobie przypomnieć o tem? Jak

my myślimy o nich? Jakże skutki z nich przypominamy sobie? Co jeszcze w tej łączności możemy sobie przypomnieć? Jaką formę wzięły te opatrności? Kto był czynny w nich wszystkich? Dlaczego tak? Jaką figurę On tym sposobem wypełnił? Za kogo jeszcze On uczynił te same rzeczy?

(60) Co ostatnie zdanie w. 12 naucza? Co to reprezentuje? Kto jest dokonawcą pojednania? Jak to jest udowodnione przez zacytowane ustępy? Kto jest źródłem pojednania? Jak to jest udowodnione zacytowanymi ustępami? Co słowo **pojednanie** nasywa na myśl? Co ono znaczy? W obecnym wypadku, co to są za partje, które są w niezgodzie? Jakim sposobem oni są w niezgodzie? Jako źródło pojednania, jakich siedmiu rzeczy Ojciec podjął? Jaką pracę wykonuje część (1), (2) i (3) w dziele pojednania? Jakim sposobem część (4) i (7) jest połączona z pojednaniem? Jaką część ma punkt (2) w pojednaniu? Które części to wykazują?

(61) Jak śmierć Chrystusowa jest spokrewniona z pojednaniem? Jak zacytowane ustępy udowodniają to? Co On uczynił z siedmioma częściami pracy pojednania? W których z nich biernie? Czynnie? Czem on był we wszystkich siedmiu z nich? Kto pomagał w tem? Czem były osoby działające jako takie, między dwoma klasami ludu Bożego? Jaki dział w pracy pojednania według w. 12 miało ofiarowanie ofiary za grzech? Jaki dział ofiarowanie cielca ofiary całopalnej miało według w. 12? Która część w. 12 wykazuje to figuralnie? Co nasze badanie w. 12 uczyniło? Co ten wiersz czyni z rozkazami 4 Moj. 8:6-12?

(62) Co w. 13 podaje? Ile było tych zleceń? Które było pierwsze? Drugie? Co wyrażenie, stać przed kimś, gdy użyte o urzędniku, znaczy? Jak zacytowane ustępy udowodniają to? Co pierwsze zlecenie znaczy? Co drugie znaczy? Dlaczego nie ma wzmianki, żeby Lewity postawili przed Izraela? Jak ich służba względem Izraelitów stała w pokrewieństwie do ich służby Bogu i kapłaństwu Aaronowemu? Co skończenie oczyszczania i poświęcenia Lewitów ukończyło? Co potem oni mieli prawo czynić? Według w. 14, co dokonało odłączenia Lewitów od Izraelitów i uczyniło ich Lewitami Pańskimi?

(63) Kogo Aaron, jego synowie i Mojżesz reprezentują w w. 13? Co reprezentuje Mojżeszowe postawienie Lewitów przed Aaronem i jego synów? Dlaczego urząd Lewitów Wieku Ewangelii był utworzony? Jak mieli Gersonicy Wieku Ewangelii służyć kapłaństwu? W iloraki sposób oni służyli mu? Które to były? Jakże trzy rzeczy obejmowało umieszczenie ich przed kapłaństwem?

(Ciąg dalszy nastąpi)

Dla Ogólnej Wiadomości

Z woli Pańskiej odbędzie się polska i angielska konwencja w Chicago, III., 21-go do 23-go października włącznie, w Hotelu Maryland, 900 Rush St., róg Delaware Place. Wszelkie komunikacje odnośnie konwencji prosimy adresować do Adama J. Rykały, 1344 N. Damen Ave., Chicago, III. Mamy nadzieję widzieć się z dużo polskimi braćmi na tej konwencji.

Od 16-go października do 7-go listopada jest okres pamiętki ostatniego wyjazdu naszego Pastora z Betel do dnia jego pochowania. W tym okresie robimy co rok specjalne wysiłki w pozafiguracji Wtorej Walce Giedeona. Mamy nadzieję, że zbory urządzią na specjalne wykłady i uczynią specjalne wysiłki z naszymi broszurkami i gazetkami. Wykłady w tym okresie szczególnie niech będą odnośnie **Nieprzytomności umarłych i przeciw nauce o Wiecznych mękach**. W tym celu pielgrzymi mogą usłużyć, jeśli zbory napiszą, że chcą ażeby im pielgrzym usłużył (w Polsce), do br. W. Stachowiaka, ul. Kolejowa 44, Poznań. Od niego można również nabyć naszych broszurek "Co Będzie Po śmierci" i gazetek. Ufamy, że nasi drodzy Bracia, postarają się dać dobre świadectwo przeciw tym dwóm (królom) błędem nominalnego kościoła w okresie powyżej wymienionym. Niechaj Pan pobłogosławi Drogich w tej łączności!

KOSZTOWNA KREW

Kosztowna dla nas święta Krew,
Co płynie z Pańskich ran;
Oczyszcza z grzechu, gasi gniew,
Zwycięża śmierci stan.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII

Niezależne Dwu-miesięcznik Religijne Czasopismo

Paul S. L. Johnson, Wydawca i Redaktor

Będąc wolne od sekt, partji i organizacji i wyznań ludzkich, ale przywiązane do Boga tak jak wyrozumiewa Jego Słowo, to pismo jest wydawane w obronie Prawdy Paruzyjnej udzielonej od Pana przez „onego Sluge”, jako podstawowej dla wszelkiego dalszego rozwijania się prawdy; w obronie zarządzeń charteru i testamentu, danych od Pana przez „onego Sluge” jako obowiązujące, korporacje i stowarzyszenia kontrolujące między ludem w Prawdzie, i w celu przedstawienia i obrony rozwijającej się Prawdy epifanicznej, jako pokarmu na czas słuszny dla ludu Pańskiego z wszystkich klas i grup, tak jak Panu podoba się jej udzielać.

Dla bezpieczeństwa zasyłać należy pieniądze w Stanach Zjednoczonych przekazami Ekspres Kompanji, bankowymi, pocztowymi, czekiem lub listem poleconym.

Przy żądaniu zmiany adresu prosimy nadesłać tak stary jak i nowy adres. To bardzo ważne oszczędzając nam dużo czasu i niepotrzebnej korespondencji. Prosimy podawać zawsze całkowity adres u góry każdego listu. Kopia „Teraźniejszej Prawdy” będzie wysyłana darmo proszącym o takową dla siebie lub kogo innego, jeżeli adres będzie nam przesłany. Teraźniejsza Prawda jest wysyłana także ubogim Pańskim na tych samych warunkach jak za czasów naszego Pastora. Potwierdzenie odbioru odnowień lub prenumerat jest czynione przez podanie daty na owicie następnego numeru, kiedy się prenumerata kończy. Prosimy w pisaniu listów do nas o podanie całości dotyczących spraw w każdym liście, a nie polegajcie ma tem, że będziemy pamiętali szczegóły, przeważnie zamówienia z poprzednich listów. Roczna prenumerata \$1.00 (5zł); pojedyncze kopie 20c (85 gr). Finansowe sprawy w Polsce mogą być załatwione z naszym przedstawicielem, W. Stachowiakiem, ul. Kolejowa 44, Poznań, lub przez naszych Pielgrzymów.